

Α. Ο. Α. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 10

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 12 Μαρτίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 118—15

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΥΠΟΒΟΛΗ

(Εκ του 'Ιταλικού)

Ἡ καλωσύνη εἶνε ἀσθένεια τῶν ἀπλοϊκῶν ψυχῶν τὸ αἰσθημα γάνεται, ἐξαλείφεται, συγγεόμενον μὲ τὴν ἀπαλότητα μέχρι τοῦ σημείου ὡστε τὸ ἀπότομον τῆς ἐνός πεπωμένου τυραννικοῦ τοῦ ἀπαρεῖ ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν ὡραίων ἡμερῶν. Καλωσύνη !.. Μία λέξις ἀνόητος, κενή.....

ἂν ὁ κουρεὺς ἐτρελλαινέτο καὶ μοῦ ἔκοβε τὸ λαϊμό ;

Ἐγέλασε μὲ τὴν ὑπόθεσιν καὶ προσεπάθησε ν' ἀποδώξῃ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἣ ὅποια τὸν ἠνώχλει. Μέσα εἰς τὸν καθρέπτην παρετήρησε τοὺς πελάτας, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνώριζε, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἤκουε τὴν συνομιλίαν καὶ καθησύχασεν ὀλίγον.

Ἐβριψε μιά ματιὰ εἰς τὸν «Ἐμπορικὸν Ταχυδρόμον» ἔπειτα δὲ κατέστη ἀνήσυχος, ἐπιθυμῶν μήπως ἡ φανταστικὴ θυσία ἐπισπευσθῆ ἔφοβεῖτο.

— Περὶεργον ! Πρώτην φοράν μοῦ ἔρχεται τέτεια παράξενη ἰδέα στὸν νοῦν μου !..

Ἀνέγνωσε τὴν σημείωσιν τῶν μικρῶν πτωχεύ-

Ἄλλος ἐσκέφθη πάλιν :

— Περὶεργον ! Πρώτη φορά μοῦ ἔρχεται αὐτὴ ἡ παράξενη ἰδέα !

Καὶ ὁ φόβος μήπως πράγματι προβλέπη κατὶ τοῦ θά συμβῆ πραγματικόν, τὸν ἔκαμνε νὰ σκεφθῆ μὲ μίαν ἀστραπιαίαν καὶ φωτεινὴν διορατικότητα ἣ ὅποια τοῦ ἔδιδε τὴν στιγμιότυπον ἐντύπωσιν ὅλων τῶν μελλόντων νὰ συμβοῦν τῆ ἐπαύριον τοῦ θανάτου του, μὲ τοὺς κληρονόμους του, τοὺς ὑπαλλήλους, τὸν διευθυντὴν τοῦ λογιστηρίου του...

Αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ τὸν ἀπασχόλουσαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἔβλεπε διὰ τῆς ἐξημμένης

ὑπερανθρώπων διαυγεία τὰς σκηνὰς τῆς τραγωδίας ἐξελισσομένης ἐν ὅλῃ τῇ τραγικότητι.

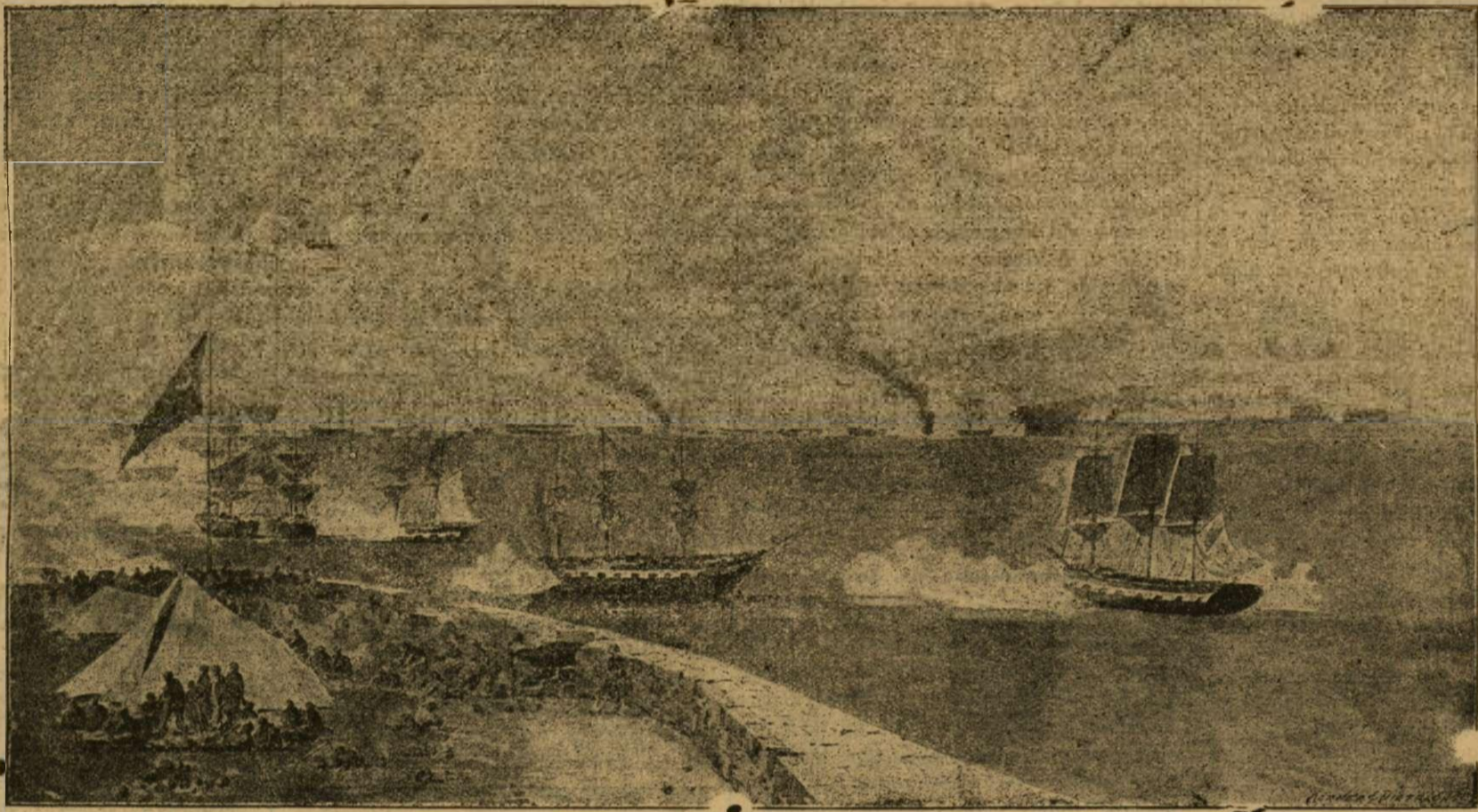
Ἄνθρωπος τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν ὑπολογισμῶν, ὅστις καθ' ὅλην τὴν ζωὴν εἶχε συναθροίσῃ λεπτὸν πρὸς λεπτὸν τὸ χρῆμά του, εἶχε θαυμασίαν διορατικότητα καὶ διακριτικότητα εἰς πᾶν ὅ,τι ἤδύνατο νὰ συμβῆ.

Θὰ ἤθελε νὰ φωνάξῃ.

Περὶτόν.

Δὲν ἤκουε πλέον οὔτε τὸν ψίθυρον τῶν ἄλλων πελατῶν. Ἐρημία τὸν περιέβαλλε. Καὶ ὁ κουρεὺς ὑψίστατο ἐξακολουθητικῶς τὴν ἰσχυρὰν ἐπιδρασίαν τῆς σιδηρᾶς ἐκείνης θελήσεως, τοῦ ὑπερβολικῶς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου

(Εἰκὼν Βολωνάκη)

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

σεων καὶ ἅμα ἐτελείωσε παρηκολούθησεν ὅλα τὰ κινήματα τοῦ κουρεῶς μὲ ἀπληστίαν.

Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνεῦρεν εἰς αὐτὸν κατὶ τὸ ἀσύνηθες. Ἦτο ὠχρότερος τοῦ συνήθους, εἶχε τὰ μάτια πλέον λαμπερά, τὸ βλέμμα πλέον σκοτεινόν, τὰς γωνίας τῶν χειλέων στενωμένες εἰς σπασμὸν πικροῦ μειδιήματος.

Ἦθελε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἀληθὲς πᾶν ὅ,τι ἔβλεπεν, ἀλλὰ πλάσμα τῆς φαντασίας του.

— Στὸ διάβολο ! Νὰ, πῶς κατήχησα καὶ ἐγώ ; ἄνω τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ τίποτε ! Διὰ μίαν ἀνοησίαν !

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἰδέα ἀνεπτύσσεται καὶ ἐκ τῆς ἐμβρυώδους καταστάσεως ἐλάμβανε διαστάσεις ἀνησυχαστικὰς.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

φαντασίας του ὡς ἐν κινηματογραφικῷ πανοράματι ἐξελισσομένη μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα, ὅλα ὅσα ἦσαν πιθανὰ νὰ συμβοῦν τὴν ἐπαύριον τοῦ θανάτου του... Ἐπειτα τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἡ «μικροῦλα» ἣ ὅποια μάτην θὰ τὸν ἐπερίμενε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἐξελεύριζε, τὸν καθίστα ἀνίκανον ἐντελῶς πρὸς πᾶσαν σκέψιν καὶ δράσιν.

— Ποῖος ἤξευρε μήπως ἔπειτα μὲ ἐνθυμηθῆ ; Καὶ ἐσκέφθη ἔπειτα πόσον τὴν ἤγγαπα καὶ τὴν ἐπερποῖετο τὴν «μικροῦλα», μολοντί δὲ ὁ περὶεργος ἐκείνος κοίλος μῦς ὁ ἐγκεκλεισμένος εἰς τὸ στήθος του, ἣ καρδία του οὐδέποτε εἶχε ἀισθανθῆ τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἤθελε νὰ νοιώσουν αὐτὸ τὸ συναίσθημα οἱ ἄλλοι δι' αὐτόν.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

ἐγνωστοῦ ἐκείνου, τοῦ «Ἐγώ» τοῦ Φλωρῆ. Ὁ ὄτρομος του ὄλονεν ἤδραγεν. Ὁ Φλωρῆς τὸ ἤσθάνετο καὶ ἠγωνία.

Τὸ βλέμμα του, ἐστερημένον πάσης ἐκφράσεως καὶ θελήσεως, προσηλούτο εἰς τὰ ἐντρομα μάτια τοῦ ὑπνωτιστοῦ του. Αἱ κινήσεις του καθίσταντο ὅλας μηχανικαί, ἐξηκολούθει νὰ περᾷ τὸ ξυρᾶφι ἐπὶ τῆς λείας ἤδη παρειᾶς αὐτομάτως, μὲ τὴν συνήθειαν χειρὸς γυμνασμένης εἰς τὸ παιγνίδι αὐτό. Ἡ σταθερὰ ἰδέα τοῦ Φλωρῆ τοῦ συνεκράτει ὅλας τὰς ἐνεργείας ἤτο σὰν ἓνα σφυρὶ ποῦ κτυπᾷ στὸ κεφάλι του. Τὰ βαθουλωτὰ καὶ πέριξ μαυρισμένα μάτια του ἐξέφραζον ἤδη τὸν αὐτὸν τρόμον καὶ τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν τοῦ Φλωρῆ.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

Ἄλλοι κουρεῖς ἀστείζοντο μὲ τοὺς πελάτας. Διηγούντο περιπετεῖας φανταστικὰς, γελῶντες ἀνοιχτόκαρδα εἰς κάθε μίαν ἔφαινετο ὅτι ἡ εὐθυμία τους μετεδίδοτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι αἱ νόστιμα φράσεις καὶ τὰ ἀστεία διεσταυροῦντο μεταξὺ ὄλων, αἱ δὲ ὄψεις ἐφαιδρύνοντο, ἀντανταχλωμένα εἰς τοὺς πέριξ καθρέπτας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

ΚΑΝΟΝΙ

(Στὴν Κέρκυρα)

Ἦταν ἕνα ἀπὸ καὶνα τὰ ἡλιοσυμέννα ἀπογεύματα τοῦ Κερκυραϊκοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ ἥλιος ἔδινε ἅλη τὴ ζωὴ στὴ φύση τῆς Κερκυραϊκῆς ἐξοχῆς πύονα· καὶ κτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ κλιότερα καλλιτεχνήματα τοῦ κόσμου. Ὁ ἥλιος ἐσκόρπιε τὴ ζεστασιά του πρὸς τὸν δυνάμειν τὴ ζωὴ, καὶ ἕνα ἀεράκι ἐφύσα ἀλαφρὰ γλυκύνοντάς τὴν.

Καὶ γὰρ ἐβγήκα νὰ περπατήσω ὅπως ἀπὸ τὴ γῆρα ὡς τὸ Κανόνι.

Ὁ ἥλιος σιγὰ-σιγὰ ἐκατέβαινε καὶ ῥιχνε κάτι μεγκλόπρες μακρὸς σκιᾶς στὸ δρόμο, δείχνοντάς ὅλας τὴ ποικιλίας τοῦ πρᾶσινου ἀπάνω στὰ διάφορα χόρτα — πρασινοκίτρινο, ἀσπροπράσινο, πρασινοκόκκινο, πράσινο ντόρο, πρασινομάκρο... καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα στὰ γύρω πράγματα.

Καὶ περπατώντας στὸ Κανόνι περῶνα ἀνάμεσα ἀπὸ κήπους φουντωτοῦς, πυκνοῦς, δικτυωμένους, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ βίβλας μ' ὄλους τοῦ ρυθμοῦ καὶ ὅλα τὰ χρώματα, καὶ ἡ ψυχὴ μου μπρὸς στὴ μεγκλόπρες τῆς φύσης καὶ τὴν ἐρημία περᾶσε πέρα, ψιλά...

Σὲ λίγο πύονα οἱ βίβλας. Τώρα δεξιά καὶ ἀριστερὰ δὲ βλεπὲ τὸ μάτι τίποτις ἄλλο παρὰ ἑλιές. Ἐλιές, ἑλιές, πούν' ἡ Κέρκυρα γιομάτι ἀπ' αὐτές. Κ' ἐκεῖ μπορεῖ νὰ σπουδάσει κανένας ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς γραμμῆς καὶ τῆς σκιᾶς ἀπάνω σὲ τόσο πλῆθος κλώνων καὶ κουφάλες πού καθέννας καὶ καθεμία ἔχει καὶ ἄλλο σχῆμα.

Σὲ κάμποσην ὥρα γυρίζω τὴν ὑστερὴν βόλτα τοῦ δρόμου, καὶ φανερώνεται μπροστά μου τὸ Κανόνι.

Ὡ!... εἶναι δύσκολο νὰ μιλήσῃ κανένας γιὰ τὸ Κανόνι, πολὺ δύσκολο!... Τί νὰ πῆς; Τί νὰ πρωτοπῆς μπρὸς σὲ κείνο τὸ ἀριστοῦργημα πού δὲν πιστεύω νάβω στὸν κόσμο δεῦτερο!...

Ἐκατὰ ἕνα πεζοῦλι καὶ γὰρ ἀπέναντι στὸ ἀσύγκριτο θέαμα τῆς λίμνης καὶ ἐκύτταξα τὸ μοναστήρι τοῦ Ποντικονησιοῦ—τὸ Παντοκρατορεῖο—καὶ τᾶλλο χαμηλὸ μοναστηράκι—τὸ Παναγίας—πού βουτιώνεται καὶ τὰ δύο τόσο ποιητικὰ μὲς στὰ καταγάλνα νερὰ τῆς θάλασσας.

Κ' ἐκύτταξα... Κ' ἐκύτταξα τὴ λίμνη.—Ὅ τί λίμνη καὶ κείνη!—Τί εἶναι ἡ Ἑλβετία μὲ τὴ λίμνη της μπρὸς σ' ἕνα τέτοιο θέαμα;...

Κ' ἐκύτταξα τὸ Ποντικονῆσι, τὸ αἰθέριο ἐκείνο θέαμα τῶν κυπαρισίων, τὸ τόσο ποιητικὰ βροττομένο μέσα στὸ νερὸ, μὲ τὴν ἐκκληροῦσα στὴν κορφή!

Κ' ἐκύτταξα τὸ χαμηλὸ μοναστηράκι κοντὰ, χαμηλά, πού ἕνας δρόμος ἀπὸ πέτρες μὲς στὴ θάλασσα τὸ ἐκίνει μὲ τὴ γῆ!...

Νὰ πού πηγαίνει καὶ μὴ κελόγρηξ, μὲ τὸ ποτήρι γιομάτο νερὸ, σὲ τὸ μοναστήρι...

Κ' ἐκύτταξα τὰ χρώματα τοῦ Ποντικονησιοῦ καὶ τ' ἄλλο νοῦ νησιοῦ, καὶ θυμάζα μὴ τελειότητα, μὴ ἀνωτερὴ ἀρμονία, μὴ ἀφρακτὴ ὁμορφιά γραμμῆς, χρώματος, ζωῆς!

Καὶ κυττάζοντας τὸ ἀθάνατο Ποντικονῆσι, ἐθυμήθηκα τὸ μεγάλο ἀριστοῦργημα τοῦ Μπαϊκλιν «Τὸ Νεκρονῆσι».

Λένε πού ὁ μεγάλος Ἑλβετὸς ζωγράφος Ἀρνολτ Μπαϊκλιν κάποτε πούθε στὴν Κέρκυρα καὶ εἶδε τὸ Ποντικονῆσι—τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τῆς φύσης—ἐμπνεύσθηκε τὸ «Νεκρονῆσι» του—τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τῆς τέχνης.

Ἐδῶ πού κάθομαι γὰρ τώρα ἐκατότανε ὁ μεγάλος Μπαϊκλιν—ἐσκεπτόμουν—ὅταν εἶδε τὸ καλλιτεχνήμ' αὐτὸ καὶ ἀτυχεθρῆθη μὲσα στὴν ψυχὴ του τὸ Νησι τῶν Νεκρῶν.

Καὶ κείνα τὰ κυπαρίσια—ἐκακοθύθησάν νὰ σκεπτομαί νομίζοντας πού ἀκολουθῶ τὴ σκέψης μηχανῆς μεγαλοφυΐας, μὰ ἔτσι λέοντες κουταμάρας—ἐκείνα τὰ κυπαρίσια τὰ ἴσπερὰ πού σκεπάζουν ὅλο τὸ νησι θὰ γενήσανε στὸ νοῦ του μὴ αἰσθησι τῆς γῆρας τῆς ἄλλης ζωῆς, ὅπου ἡσυχία σάν καὶ δῶ καὶ σκιά—σκιά θανάτου—βασίλευει.

Κι' ὁ νοῦς τὸ ἐπέταξε ψιλά ὅπως συννηθισμένος, γιὰ νὰ πιάσῃ καὶ ἄλλα σύμβολα.

Κ' αἰσθάνθηκε τὸ βάρος τῆς λύπης τοῦ αἰώνιου ἀποχωρισμοῦ, τῆς βράχους ἐκείνου πού ξεροῦν τὴν καρδιά τῶν ζωντανῶν.

Ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων εἶνε μεγάλη. Ἐν τοῖτοις μέλανα ἀνθὴ δὲν ἀπαντῶσι, μόνον δὲ ποικιλίας τῆς ροδῆς φέρει πρῶσινα ἀνθῶν.

Πολλὰ τῶν ἀνθέων εἶνε σχεδὸν ἄσπρα, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα, εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤτον ἐδάδι. Ἐν τοῖτοις ἀπαντῶσι καὶ τινα ὧν ἡ ὄσμη εἶνε βαρεῖα ἢ καὶ δυσάρεστος. Ἀπεχθῆς εἶνε ἡ ὄσμη τῶν ἀνθέων σταπελειῶν καὶ ἄσων ἰνῶν.

Ποικιλώτατα εἶνε τὰ σχήματα τῶν ἀνθέων, περιεργότατα δὲ εἶνε ἰδίως τὰ σχήματα πολλῶν ὀρχιδῶν φυτῶν.

Ραφλεσεῖα τοῦ Ἀρνόλδου

Τὰ ἀνθὴ τῶν κρυπτογάμων φυτῶν εἶνε μικροσκοπικά. Μέριστον εἶνε τὸ ἀνθος τῆς βασιλικῆς Βικτωρίας, ὅπερ ἔχει διάμετρον ἄνω τῶν τριάνοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἀλλὰ τὸ μέριστον ἀνθος φέρει ἡ Ραφλεσεῖα τοῦ Ἀρνόλδου, ἣς ἀπαντᾷ εἰς τὰ δάση τῆς Σουμιάρας φρυμένη παραιοκῶς ἐπὶ εἶδος ψευδοκίτσου. Τὸ φυτὸν τοῦτο δὲν φέρει οὔτε κανὼν, οὔτε φύλλα· οὐσίσταται ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου μεγίστου πενταπετάλου ἀνθου ἐχοντος διάμετρον 90 ὡς ἔγγραστα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου!

Ἡ Κρανὴ ἀκτὴ

Κομμένων ἀνθέων γίνεται σήμερον μεγάλη κατανάλωσις πανταχοῦ, καὶ ἰδίως ἀνά τὴν βόρειον Ἑσθῶν καὶ Ἀμερικὴν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ κέντρον παραγωγῆς καὶ ἐμπορείας τοιοῦτων ἀνθέων εἶνε ἡ μεσημβρινοανατολικὴ παραλία τῆς Γαλλίας, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κρανὴ ἀκτὴ (Côte d'Azur).

Χάρις εἰς τὸ ἐξαιρετικῶς γλυκὺ κλίμα τῆς παραλίας ταύτης, καὶ χάρις εἰς τὴν φιλεργίαν, τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἐπιχειρηματικότητα τῶν Γάλλων γεωργῶν καικτηματιῶν, ἡ κηπουρικὴ ἀνεπτυχθὴ αὐτοῦ ἐπὶ τοσοῦτον, ὅστε ὀρισμένοι κλάδοι αὐτῆς κατέστησαν μονοπωλιακαὶ οὕτως εἰσὶν ἐιδικότητες. Οὕτω αἱ Κάνναι, ἡ Νίκαια καὶ ἡ Ἀντίπολις εἶνε περιώνυμοι διὰ τὰ ῥόδα των, ἡ Ἀντίπολις καὶ αἱ Κάνναι φημίονται καὶ διὰ τοὺς διάνθους (γαρούφαλλα), ἡ Γράση διὰ τὰ ρεζεδά, τὰ ἴα, τοὺς ἰάσμους, τοὺς ναρκίσιους καὶ τὰ πολυανθῆ, ἡ δὲ Ἰερά διὰ τὰ ἴα της. Ἀλλὰ πρὸς παραγωγήν κομμένων ἀνθέων ἐκτενῆς εἶνε εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἀστρολακῶν ἀκακιδῶν, τῶν ἀνεμώνων, τῶν βατραχίων, τῶν χειρανθῶν (βιολετιῶν) καὶ ἄλλων ἀνθοφόρων φυτῶν.

Ἡ κατανάλωσις τῶν ἀνθέων

Τὸ σύνολον σχεδὸν τῆς παραγωγῆς κομμένων ἀνθέων τῆς Κρανῆς ἀκτῆς ἐξοδεύεται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς βορείου Ἑσθῶν καὶ ἰδίως εἰς Παρισίους, Λονδίνον, Βερολίνον καὶ Πετροῦπολιν. Τιμῶνται δὲ ταῦτα εἰς τὸν τόπον τῆς παραγωγῆς τῶν ἀναλόγως τῆς ποικιλίας, τῆς πρωιμότητος ἢ τῆς ὀσμότητος αὐτῶν. Οὕτω ἡ τιμὴ τῶν ῥόδων ποικίλλει ἀπὸ 1)2 ἕως 2)1)2 φράγκα κατὰ δωδεκάδα, οἱ δὲ διάνθοι (γαρούφαλλα) ἀπὸ 1)2 ἕως 5 φράγκα κατὰ δωδεκάδα.

Τὰ ἀνθὴ παραδίδονται εἰς τὸ πρὸς ἐξαγωγήν ἐμπορίον συνσκευασμένα ἐντὸς καλαμίνων τετραπλευρῶν κανίστων φερόντων κάλυμμα καὶ δυνάμενον νὰ περιλάβωσι τρία ἕως πέντε τὸ πολὺ χιλόγραμμα ἀνθέων.

Πάντα σχεδὸν τὰ πρὸς ἐξαγωγήν κομμένα ἀνθὴ τῆς Κρανῆς ἀκτῆς σήμερον συγκεντρῶνται εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐκεῖθεν δὲ, διὰ τοῦ ταχέως σιμιού, ἐντὸς δωδεκαῶρου, μεταφέρονται εἰς τοὺς Παρισίους, ὅθεν διευθύνονται εἰς τὰς ἄλλας μεγαλοπόλεις τῆς βορείου Ἑσθῶν.

ΑΝΘΟΚΟΜΟΣ ΕΝ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΙΑ

Πρακτικὸ μυαλὸ

Ἐκεῖνη: — Ὅ μὲ πάρος λοιπόν; Οὐδεμία ἀπάντησις. — Ὅ μὲ πάρος; Ἐγὼ σοῦ προσέρω τὴν καρδιά μου, τὴν χεῖρά μου, τὴν ἀγάπην μου, τὴν ζωὴν μου ὅλα. Οὐδεμία ἀπάντησις. — Ὅτιω στὰ πόδια σου ὅλας μου τὰς φιλοδοξίας, ὅλας τὰς ἐλπίδας, σοῦ δίνω τὸ πᾶν, ὅλα ὅσα ἔχω δικὰ μου. Ἐκεῖνος: — Καὶ τὸ μακαλικὸ ἐκεῖ στὴ γωνία εἶναι δικό σου ἢ τοῦ ἀδελφοῦ σου; — Δικό μου. — Καὶ δὲν τὸ βάζεις λοιπὸν πρῶτο-πρῶτο στὸν κατάλογο τῶν δώρων;

Κι' αὐτοῦς τοῦ βράχους τοῦ ἴσπερ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἀπὸ τὰ κυπαρίσια μὲ τὸ θαυμάσιο πινέλο του. Κι' ἀκόμα λένε πού καὶ γιὰ τοῦ βράχους ἐκείνου, τὸ Κερκυραϊκόν. Κάστρου πᾶντοκε τὴν πρώτη ἐντύπωσιν τοῦ σχεδίου.

Καὶ τὰ φουντωτὰ—φουντωτὰ κυπαρίσια ἐστενοχωρηθήσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τοῦ βράχους καὶ σκότους πικρὸν ἐγένεκε στὴ χώρα τῶν νεκρῶν.

Καὶ ἡ ζοὴ γάνεται σὲ σκότος τοῦ βράχους τῆς σκιᾶς τῶν κυπαρισίων.

Ὡ! καὶ τί ἐρημία! Μὰ ἡ βάρκα τοῦ Χάρου φέρει ἕνα ἀσπροντυμένον πνεῦμα.

Ὡ! καὶ ἡ σπυρτιά ἡ θάλασσα, ἡ σκοτεινὴ ἡ συγνεφία, ἡ μελαγχολία πού περικλαῖ τὸ Νεκρονῆσι τοῦ Μπαϊκλιν!...

Κ' ἔτσι ὁ μεγάλος ζωγράφος ἔβηκε ἀπὸ τὸ Ποντικονῆσι μὲς τὸ «Νεκρονῆσι» του.

Ἐποῦτα σκεπτόμουν, χάρις νὰ βεβαιώνω πού ἀντίκρισα τὴ σκέψιν ἐνοῦ Μπαϊκλιν!...

Πῶς μπορεῖ ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης νὰ ζωγραφίσῃ κάποιον αἰσθηματικὰ τῆς ψυχῆς!

Κι' ὁ ἥλιος ἔβρανε, ἔβρανε καὶ ἔφτασε στὰ βουνὰ κάτω καὶ ἐκρύφθηκε ἀπὸ πίσ' ἀπὸ τὸ «Ἀη Δέκα».

Καὶ κυττάζοντας, τὴν ὥρα τοῦτη τὴν ἀνώτερη, τὰ κινάκια καὶ τὴ λίμνη ἀντίκρισα θολὰ-θολὰ μὲ τὴ σκέψιν μου τὸ ἀνώτατο τὸ ἀπόλυτο ὄρατο, ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου ἐπλάσε τὴν ἰδέαν μιανῆς αἰωνιότητος!...

Καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος σπάταλα ἐσκόρπιε ὅλα τὰ χρώματα τοῦ τιαντόφυλλου καὶ τῆς φωτιᾶς, ἡ ψυχὴ μου ἀνέβαινε στὰ ὕψη, μὴν κυττάζοντας τὰ μέρη πούτανε μπρὸς στὰ μάτια μου, οὔτε τὸ βουνὸ τῶν Ἀη Δέκα, οὔτε τὴν Ἀγία Κυριακὴν ψηλά καὶ τὸ Γαστοῦρι κάτω, οὔτε τὴ Μπενίτσα καὶ τ' Ἀλεῦκι πέρα, οὔτε τὰ βουνὰ τῶν Ἡπειροῦ... Δὲν μπορῶ ἄλλα πλιὸ νὰ πῶ... Τὸ θέαμα μοῦ πνίγει τὰ λόγια!...

Ἦθελα νὰ σῆς γιὰ τὸ θέαμα πού βλέπει κανένας στὸ Κανόνι. Μὰ τί σῆς εἶπα, ἀπ' ὅλο τοῦτο τὸ θέαμα; Κοντὰ τίποτις... Κι' ἄλλοι πολλοὶ θελήσανε νὰ γράψουνε γι' αὐτὸ!...

Μὰ ἀν δὲν τὸ ἰδῆ κανεῖς, ποτέ του δὲ θὰ καταλάβῃ τί παναπὴ Κανόνι!...

Φῶτος Γιοφύδλης.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΕΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ

Τώρα νὰ ὁ Μάις καὶ ἄνοιξις, τώρα τὸ καλοκαίρι—τώρα καὶ ἡ γῆ στολιζέται ἀνάθη καὶ στὰ λουλούδια τώρα καὶ ὁ ζένος βούλεται στὰ ξένα γιὰ νὰ πάη. Νύχτα σελήνην τάτι του, νύχτα τὸ καλιγώνει βάνει τὰ πέταλα χροστὴ καὶ τὰ κερφὰ ἰσημερία καὶ ἡ κόρη του τοῦ ἐφεγγε μὲ τὸ κεῖ σὲ γέρι. —Τὸ πού θὰ πᾶς ἀπέντη μου καὶ μένα πού μαφίνεις; —Στάξιν' ὅδω στὴ μάνα μου καὶ ὅδω στὴν ἀδερφή μου καὶ ὅδω στὴν ἐξιδέρση μου τὴν ἀρραθωνιασμένη, πούγε ἀρραθῶνες δώδεκα καὶ δακτυλίδια δέκα καὶ σμικρὸ τῆς δάκτυλο φλωρένια ἀρραθῶνα. —Φωτιά νὰ κάψ' τὴ μάνα σου, φλόγα τὴν ἀδερφή σου καὶ αὐτὴ τὴν ἐξιδέρση σου τὴν ἀρραθωνιασμένη.

Ὅταν ἔφυγ' ὁ Κωσταντῆς τὴν Κώσταντα χωρίζουν τῆς δίνον πέντε πρόβατα τῆς δίνον πέντε γίδια καὶ ἡ πεθερὰ τὴν ἀρμήνευσε βαρεῖα τὴν ἀρμήνευσε: —Εἰς τὸ βουνὸ στὸν Κέρβερο μὴν πᾶς καὶ τὰ βο-

[σκήτης, καὶ σταῖς μεγάλας σταῖς Καρυῆς μὴν πᾶς καὶ [τὰ σταλίστης, στὴν ἄκρη 'πὸ τὴ θάλασσα μὴν πᾶς καὶ τὰ ποτίσης. Κι' αὐτὴ ἡ σκύλα δὲν ἤκουσε τῆς πεθερᾶς νά-

[μῆνεια στὸν Κέρβερο ἐδόσκησε καὶ σταῖς Καρυῆς σταλίζει στὴν ἄκρη πού τὴ θάλασσα πάγει καὶ τὰ ποτίσει. Καὶ γίλισαν καὶ μίλισαν καὶ γέμισαν αἱ βάρχεις καὶ Κωσταντῆς ἀπέσασε μὲ τᾶλογο καθάλα.

—Καλημέρα σου πιστητῆ, —κα' ὡς τον τὸ διαβάτη —Τὸ τίπος εἶν' τὰ πρόβατα τάργυροκουδονάτα τὸ τίπος εἶνε τὰ σκυλῖα τάλυσοσημαμένα μὲ Κώστα [τοῦ χαμένου.

—Γιὰ πᾶς μου τώρα, πιστητῆ, ὁ τσελεγγας ποῖς [εἶνε: Καὶ ὁ τσιοπάνος τῶδεξε χρυστάλλινα παλάτια ἐκεῖ 'ταν μέσα ἡ Κώσταντα τοῦ Κωσταντῆ ἡ [γυναίκα.

Μὲ τάρματά του μάλωνε καὶ λυπηρὰ τοῦ λέγει: —Ἐοῦμα ἄρματα χρυσὰ-φλωροκαπινισμένα νὰ μπόρουν νὰ σῆς φέρωκα στὴ λυγερὴ μου μέση νὰ πῆγαινα νὰ Κωσταντα τοῦ Κωσταντῆ τὴ μάνα πού γώραιο τὸν Κωσταντῆ στὴν ζενιτιὰ τὸν στέλνει καὶ νὰ γαθῆ παντοσεῖνὰ στὰ χόματα τὰ ξένα.

Γ. Μαδοῦρας

Ἦδη ὁ κούρεὺς ἤρθάνετο πρὸς τὸν αὐτὸν του κατὰ τὴν ἄκρην ὑπὸ ἀκατανικήτου ἀβουλίας. Ἀποφασιστὸν ἐν ἀγωνίᾳ, κανεῖς ἐκ τῶν δύο δὲν ἤσθάνετο τί συνέβαινε πέριξ. Ὁ εἰς ἐσκέπτετο μὲ τὸ μυαλὸ τοῦ ἄλλου καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ ἐνὸς ἐδέσποζεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου. Ἡ ἀδυναμία καθίστατο ἀτμοσφαιρὰ καταστροφῆς, διεγερτικὸν θανάτου καὶ φθορᾶς. Τότε ὁ πρόμος τοῦ κούρεῦς ἐγένε νευρικώτερος, ταχύτερος. Ὁ Φλωρῆς δὲν ἐσκέφθη πλέον. Παρεδόθη ὅλος εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀντιστάσεως τῆς πλήρους δυνάμεως ὑπάρξεώς του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προσβλέπῃ εἰς τὴν σφαγὴν του μὲ τὴν φρικαλέαν δυνάμειν τῆς ἀγωνίας. —Ἐτελείωσα! Ἐτελείωσα πλέον. Τώρα μοῦ δίνει τὸ κτύπημα. Ὁ κούρεὺς ἀλλόφρων, ἐφάνη σάν νὰ ἤκουσε τὴν τελευταίαν αὐτὴν σκέψιν μὲ θύλησιν πλήρους ὑπακοῆς καὶ λέγει καθ' ἑαυτὸν: —Ἐτελείωσα, ἐτελείωσα πλέον. Τώρα μοῦ δίνω τὸ κτύπημα. Καὶ μὲ ταχεῖαν ἀστραπιαίαν κίνησιν τοῦ κόπτεται τὸν λαμῶν μὲ τὴν αὐτὴν εὐχέρειαν μὲ τὴν ὁποῖαν ἐξούριζεν.

ENRICO CAVACCHIOLI

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΣΑΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ

Τὸ ἀνθος, τὸ κάλλιστον τοῦτο τοῦ Πλάστου δημιουργήμα, ἀπὸ τῶν πανάρχαιότατων χρόνων ἐχρησίμευσεν ὡς κόσμος καὶ ὑπὸ πάντων τῶν λαῶν ἠγαπήθη καὶ ἐγκωμάσθη.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι κατὰ τῆς εὐωχίας των, κατὰ τὰς εορτάς των, κατὰ τὰς τελετὰς των, ἔκαμναν μεγάλην χρῆσιν ἀνθέων. Ἐπὶ τὰ ἀνθεστήρια, εορτὴν τῶν ἀνθέων, τελούμενην οὐχὶ ὡς παρ' ἡμῖν σήμερον, ἐπὶ τὸ φραγκικώτερον, κατὰ Μάιον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀθηναϊκὸν μῆνα ἀνθεστηριῶνα, ὅστις συνέπιπτε μεταξὺ τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τοῦ Μαρτίου, ὅτε κυρίως ἀρχεται παρ' ἡμῖν ἡ ἄνοιξις. Πρὸς τοῦτοις εἶχον τὰ ἀνθεσφόρα, τελούμενα ὡσαύτως τὴν ἄνοιξιν, καὶ καθ' ἃ αἱ ἀνθεσφόροι κόραι ἔφερον εἰς τοὺς ναοὺς πλήρη ἀνθέων κένιστρα. Ἡ ἀνακόμισσις ἄλλως τῶν ναῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν μὲ ἀνθὴ ἦτο συνηθεστάτη.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀνθέων

Οἱ ἐξ ἀνθέων στέφανοι (δίδεν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοφοροῦ καλούμενα στεφανωτικὰ φυτὰ) ἦσαν ἀπαραίτητοι κατὰ τὰ δειπνα καὶ τὰς εὐωχίας, καθ' ἃς ἐροῦντο δι' ἀνθέων, καὶ ἰδίως διὰ ῥόδων, τὸ τε δάπεδον καὶ αἱ τράπεζαι καὶ τὰ τρίκινα. Τὸ δῶδον ἐθεωρεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθέων, ὡς ἄλλως ἐμφαίνει καὶ ἡ ἐπομένη ῥοδὴ τοῦ Ἀνακρέοντος.

Τὸ δῶδον τῶν Ἐρώτων

Μίξωμεν Διονύσω. Τὸ δῶδον τὸ καλλιφύλλον Κροτάφοισιν ἄρμόσαντες Πίνωμεν ἄβρα γελῶντες. Τὸ δῶδον φέριστον ἀνθος, ῥόδον εἰσὸς μέλιμα. Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά. Ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήνης Στέφεται καλοῦς ἰούλους Χαρίτεσσι συγχορεύων.

Τὴν ἐξαιρετικὴν δὲ ἐκτίμησιν ἣν εἶχον οἱ Ἕλληες εἰς τὰ ἀνθὴ ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὅτι πᾶν ἐξέχον ἢ ἐπιπολάζον ἐλάμβανε τὴν προσωνυμίαν τοῦ ἔνθους. Οὕτω ἔλεγον ἄνθος οἶνον, ἄνθος γάλακτος, ἄνθος χαλκοῦ, ἄνθος ἡλεκτᾶς, ἄνθος δόξης κ.τ.λ. Τὴν μεταφορικὴν δὲ ταύτην σημασίαν τῆς λέξεως ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων παρέλαβον οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀπὸ τούτων αἱ λατινικαὶ φυλαί.

Τὰ χροῖματα ἀνθῶν.

Ἀλλὰ πολλὰ τῶν ἀνθέων πλὴν τῶν τέρπεων ἄς παρέχουσι, ἀποβαίνουσι καὶ χρησιμώτατα εἰς ποικίλας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τῶν ἀνθέων συντηροῦνται, αἱ μέλισσαι αἱ παρέχουσαι ἡμῖν τὸ μέλι καὶ τὸν κηρὸν. Ἐκ τῶν ἀνθέων λαμβάνομεν τὰ πλεῖστα καὶ τὰ μεθυστικώτερα τῶν ἀρωμάτων. Πολλὰ τῶν ἀνθέων ἀποτελοῦσιν εἶδη φαρμακευτικά. Τὰ μωσχόκαρφα εἶνε ἀνθὴ μὴ ἰοῦσι ἀνοικτά. Τὰ ἀνθὴ τῆς ἀνθοκράμβης (κουνουπιδιοῦ) καὶ τῆς κυνάρου τρώγονται καὶ ἀποτιμωρίζονται αἱ σαλάται τῆς προσοιχῆς ἀνθέων τοῦ τροπαίου καὶ τῆς κερκίδος. Τέλος ἐν καταστάσει καλῶν ἀνθῶν τοῦ ὁμωνύμου φυτοῦ εἶνε ἡ κάππαρη, τὸ γευστικώτατον καὶ ὀρεκτικώτατον τοῦτο ἀλμυρῶν.

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο Χρηστάκης, ένα από τα μεγαλύτερα άγοντά-
πουλα της εποχής εκείνης, προκείμενον να τελεσθῶν
αί γάμοι του μετα τῆς ἀβροτέρας καὶ ὠραιότερας
ἀντιδότης, ἐξαφανίζεται τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ μυστηρίου
ἐκ τῆς οὐσίας, ἀγίας ὄλους καταπλήτους ἐκ τῆς δια-
γωγῆς του αὐτῆς.

Αἰτία τῆς εξαφανίσεως αὐτῆς τοῦ Χρηστάκη μετὰ
τῆς κόρης τοῦ Ντούσκου ἦν ἐπιρροὴ να νυμφευθῆ
ἦτο τὸ ὅτι οὗτος ἀβελήνας ποτὲ ἐπικινδύνως ἐτάχθη
εἰς τὸν Θεόν, νὰ σωθῆ καὶ νὰ γείνη καλόγηρος.

Τὸ τάξιμο λοιπὸν τοῦτο, ὡς ἠρησκόληπτος ὁ νέος
ἠθέλησε νὰ τῆρῃ.

Κατ' ἀρχὰς καταγοητευθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς
μνηστῆς του εἶχε ἠλθῶντα εἰς τὸν τάξιμο καὶ ὄλα.
Τὰ κατωτέρω όμως γεγονότα τὸν ἔφεραν εἰς ἑαυτὸν
καὶ ἔγενεν αἰτία νὰ γείνη ὅτι μέλλομεν ν' ἀρηγ-
θώμεν].

— Δὲν σοῦ λέγο, γέροντά μου, μὰ πάλιν ρασ-
σοφόρος ἀπλοῦς εἶνε. Δόκιμος εἶνε. Ἀκόμη δὲν
ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα.

Ἦδὲν ἐν τοῖς γοῖσι μετῴλησε τὸ μέλος.

Ἐψάλλετο ἡ δευτέρα τοῦ Πολυελέου στάσις,
τὸ γογγῶν καὶ εὐστροφῶν καὶ γορευτικὸν «ὅτι εἰς
τὸν αἰῶνα».

Καὶ συγγρόνως ἀκούετα: ὁ γλυκὺς τῶν κωδω-
νίσκων τοῦ θυμιατηρίου ἦχος, ἐκείνου, τοῦ διὰ
τῆς χειρὸς κινουμένου, ἄνω ἀλύσσεων, ὅπερ
κατὰ καλεῖται, δι' οὗ, ὅχι ὁ ἐφημέριος, ἀλλ'
ὁ ἐκκλησιαρχὴς, ἐπιρρίπτων ἐπὶ τοῦ χριστέρου του
ὄμου τεταγμένον τετράγωνον χρυσῆς στόφας, θυμια-
τοὺς ἀδελφούς, οἵτινες λάμποντες ἐν τῇ μαύρῃ
περιβολῇ των, ὡς μελανοεικονοῦντες ἄγγελοι, ἰ-
στάμενοι κατὰ σειρὰν, εἰς τὰ στασιδιὰ των, με-
τὴν μίαν γείρα κρατοῦσι τὸ κοῦβοσκόινιον καὶ με-
τὴν ἄλλην ἔλκουσι τὸν καπνὸν τοῦ θυμιαματος
πρὸς τὰς γλυκὰς ὕψεις των, εἰσπνέοντες εὐφρο-
σύνης τὸ ἄρωμα του.

ΤΕΤΑΡΤΗ 15

Ὁ ἐκκλησιαρχὴς, ἐξελθὼν καὶ εἰς τὸν νάρθηκα,
θυμιαθεὶς μετ' ὀποκλήσεων τὰς ἀγίας εἰκόνας, ὑπο-
κλίνεται δὲ κ' ἐνώπιον τῶν δύο γηραλέων μονα-
χῶν, ἀκινήτων ἐκεῖ ἰσταμένων, ὡς ἀγίους ἐκλα-
βῶν καὶ αὐτοὺς μετὰ τὰ μαῦρα κουκούλια καὶ τὰ
κεντητὰ Σχήματα, παρὰ τὸν ὄμιλον Ἐυθύμων καὶ
Σάββαν τὸν ἡγιασμένον.

- Νάτος πάλιν!
- Ὁ καυμένος ὁ ἀδελφός!
- Διελέγησαν οἱ δύο.

Τῶντι ὁ γλυκὸς καὶ ξανθὸς μοναχὸς ἐξήρατο
ἀμέσως πάλιν τοῦ ναοῦ, μετὰ κόπου σῶμα τὰς
ἐλαφρὰς ἐμβάδας του, ἐπὶ τῶν πλακῶν, καὶ περι-
σφιγγὼν τὸ ῥάσον του, ὡς εἴαν ἠθάνατο ρίγιος.

- Ὁ Κύριος νὰ τὸν ἐλεήσῃ, γέρω πατέρα μου!
- Καὶ ἡμᾶς, ἀδελφὲ!
- Ἀμήν!

Ἐἶπον. Καὶ ἐπειδὴ ἤρξατο ἡδὴ τὸ ἡδύμολον
καὶ ἀθρονοσθῆγον «Ἐκ νεότητός μου» οἱ δύο
διαλεγόμενοι ἀββάδες εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν ν'
ἀκούσωσι μετ' ὀλίγον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ θρόνου.
Κ' ἠνόμενοι ὅτι δύο ὄσοι, τῆς τοιγροφίας κα-
τῆλθον καὶ περιεπάτων φαεινὰς ἐν τῷ ναῷ, ψυ-
χαὶ δικαίων ἐν Παραδείσῳ.

Μετ' ὀλίγον ὡς ἀθρόνος γλυκὺ λάλημα ἠκού-
σθη ἔξω ὁ ἦχος τοῦ σιδηροῦ σημαντέρου, καλοῦν-
τος τοὺς ἀπόντας μοναχοὺς ν' ἀκούσωσι τὸ Εὐαγγέ-
λιον.

Ὁ γλυκὸς καὶ ξανθὸς ἐκεῖνος μοναχός, ὁ περι-
σφιγγὼν τὸ ῥάσον του ἐν ἀπορήτῳ καύσῳ, καὶ
βαρέως σῶμα τὰς ἐμβάδας του, τὰς ἐλαφρὰς, ὁ
χασμώμενος ἐν τῷ λάμψει καὶ φωτοβολῇ, ἦτο
ὁ Χρηστάκης, τῆς κυρὰ-Λάμπρινος ὁ υἱός, ἐκ-
τελῶν τὸ τάξιμόν του ἐν τῷ ἐρημικῷ κοινοβίῳ
τοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

Κείμενον εἰς τὸ δασύτερον μέρος τοῦ Ἄθωνος
τὸ μέγα τοῦτο ἐρημητήριον, ἐν μέσῳ βαθείας φά-
ραγγος, πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, κάτω, τῆς ἱερᾶς Χερ-
σονήσου, φαίνεται ὡς νὰ εἶνε μακρὰν τοῦ κόσμου,
κλειόμενον πανταχόθεν σφραγισθὲν ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς ἐ-
ρημίας τοῦ δάσου, ὅπερ σκοτεινὸν καὶ ἄβαντον
ἐκτείνεται μέχρι τῶν δύο βυζαντινῶν τειχῶν τῆς
Μονῆς, ἧτις αἰφῶν προκύπτει, ὡς ἀπροσδόκητος
εἰκὼν τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τῆς πενήθρας ἐρήμου,
κατηφῆς ὅμως καὶ αὐτῇ καὶ πένθιμος, ὡς πέτρι-
νος ἐρημίτης.

Κυρῆρισσι ὑψηλαὶ ἐν τῇ αὐλῇ, δένδρα παρελ-
θόντων αἰώνων, ἐκτείνουσι τὴν ἀξείαν κορυφὴν
των ὑπεράνω τῶν θόλων τοῦ Καθολικοῦ, οὗς θεω-
ρεῖ τις μακρόθεν, διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν πεν-
θίμων δένδρων, ὡς αἰωρομένους ἐν τῷ κενῷ.
Βάτοι ἀκαθῶτοι περιφράσσουσι τὴν μαύρην ὑπὸ
τῶν ἐτῶν ἐσθδον, ἀπὸ τοῦ ἐπιστεγάζματος τῆς
ὁποίας κρέμονται κατασπρίσαντα ἀγιοκλήματα ζωο-
γονοῦμενα ὑπὸ τῆς αἰωνίας ἐκεῖ ὑγρασίας, ἐνῶ
ἀπὸ τῶν σκιῶν τοῦ φαειτοῦ πύργου ἀνέρχονται
ἀγριοσκαί, ὡς νὰ τὰς ἐφύτευαν ἐκεῖ οἱ κτίσται.
Κ' ἐν γένει τόσα γυροκόλατα περιφράσσουσι τὴν
ἀγίον εἰς τὴν μεγάλην Πύλιν ἀποσπὸν, ἐπὶ τοῦ
ὑπερβόρου τῆς ὁποίας παρίσταται ὁ πρωτομάστορας
Στέφανος φέρων τοῦ ἀργυροκόμου τὴν σπολὴν καὶ
κρατῶν τὸ μέγα θυμιατήριον εἰς χεῖρας, εἰς τιμὴν
τοῦ ὁποίου ἰδρύεται ἡ μονή, ὡστε ἰστορεῖται ὅτι

Νικόδημος ὁ ἁγιοσέβης, περιηγουμένος ποτὲ τὰς
Μονὰς παρῆλθε τεθλιμμένος πρὸ τοῦ πύλωνος τῆς,
ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς ἡρημωμένην.

Τόσον ἀσκητικὸν εἶνε τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἄ-
θωνος, ὅπερ συνίστα, ὡς τὸ καταλλήλοτατον διὰ
τοὺς ἀρχαίους, ὁ μέγας τοῦ Ἁγίου Ὁρους πνευ-
ματικὸς, ὁ μακαρίτης παπᾶ-Γρηγόριος.

Ὁὐ ἦτον ἐκεῖνος, ὅστις συνεκέντρωσεν ὅλην
τὴν ζωὴν καὶ ὄλον τὸν κόσμον, ὅταν ἐξοικειωθῆ
μετὰ τῆς ἐρημίας καὶ γνωρισθῆ, οὕτως εἰπεῖν μετ'
αὐτῆς, ὅτι ἀνακαλύθη ἐν μέσῳ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου
δάσου πλούσια ὀπωροφόρα δένδρα, μηλέας παρὰ
τὰς μύρτους καὶ ἀπιδέας παρὰ τὰς δάφνας καὶ συ-
κὰς παρὰ τὰς δροῦς καὶ ἄμπλον, ἀναρριχωμένην,
ὡς ὄφιν, εἰς τὸν κορμὸν τῆς πλατάνου, καὶ λε-
μονέας παρὰ τὰς καστανὰς, πρὸς τὰς ὁποίας συγ-
γέονται τὰ εὐώδη δένδρα.

Καὶ πρὸς τοῦτοις τὴν κλαίονσαν ἀκοὴν του θὰ
τέρψη ὁ γλυκὺς μουρμουρισμὸς τῆς διαγωγῆς πηγῆς,
κυλιούσης τὸ νῦμά της ὁροσέρον καὶ παντερον
παρὰ τὰς οἴζας τῶν καταπορεύων βοιδάκων καὶ
τῆς κεφαλοειδοῦς κρῆμῆς, τὸν ὅποιον οἱ ἀλλο-
τῆς κρασιζοῦσι παρὰ τοὺς θύμους τοῦ ἀειθαλοῦς
δενδροκλήθρον καὶ τοῦ ἡδύπαθοῦς ὀσμωγίου, ἐνῶ
παρέκει αἱ φλογαίγγες τῶν κρομμυῶν καὶ τῶν σκο-
ρόδων προθ' ἀλλοῦσιν ὡς πλοκάμους ὀκτάποδ' ὡς
σπληνοειδῆ φύλλα των, ἀναμειγνύουσαι τὴν βαρῆα,
ὀσμὴν των πρὸς τὸ εὐοσμὸν ἀνίθων, ἐκεῖ ὅπου οἱ
κόσμοι προὐ-πῶσι ἀναζητοῦσι τροφήν, ὅταν ἡ
κόμμος δὲν ἔχει καρπὸν, περιπληθύνοντες τοὺς αὐ-
λινὰς, μετὰ τὰ μαῦρα κουκούλια, ὡς μοναχοὶ καὶ
αὐτοί.

Καὶ ἂν μείνης μίαν ὄλην ἡμέραν ἔξω καὶ κου-
ράσης τὸ βλέμμα σου ἐν τῇ μεγαλοσπεῖ τοῦ δά-
σου θῆξ, ὅτι ἀνακαλύψῃς τὴν ἐπιστολὴν θοοῖδα τινὰ
διὰ μέσου δρυῶν, ὅπου ὁ ἀναπαύσῃς τὴν ὄρασιν,
μακρὰν κάτω, πρὸς μίαν θαλάσσης κυανῆν πτυ-
γῆν, ἐκεῖ ὅπου, μέσα εἰς τὰ γαλατὰ κῦματα τοῦ
Σιγγητικῆ, ἡ χρυσὴ δόσις μετὰ τὸς ὄραϊα γρῶ-
ματα περιστρέφεται, ὡς ἐστεφανωμένος ἔσρος, ὅ-
στις ὄσον φουγῆ ἀπὸ τὸν κόσμον, τόσον ὄραϊότε-
ρος φαίνεται.

Ἐδῶ μίαν προῖαν ἐμφανισθεὶς ὁ Χρηστάκης ἐ-
δήλωσε τὸν σκοπὸν του εἰς τὸν ἡγούμενον, ὅστις,
διακριτικὸς ὢν, ἐδέχθη εὐαεστός του γλωσσὸν καὶ
ξανθὸν νεανίαν ἐν τῇ ἀδελφότητι, ἐλπίζων ν' ἀπο-
κτῆσθαι διὰ τοῦ χρόνου ταπεινὸν καὶ φιλόπονον ὑ-
ποτακτικόν.

Πόσον ἐπέπεσε ὁ νεανίας εἰς τὸ θέλημα τῆς ἐ-
ρήμου ἐκείνης φάραγγος, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐ-
γείρεται ἡ Μονὴ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως!

Ἡ δόσις τῆς, ἡ εὐωδία τῆς πλημμυρίσασα
ἐν τῷ ἄμα τὴν τρυφεράν του καρδίαν, τῷ ἐφάνη
ὅτι ἐπάγγε εἶπα ὡς πεῖρος, τίγρις βαρὺ καὶ ὑψη-
λόν, ὡς ἦσαν τὰ τεῖχη τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου, τὸ
ὅποιον τῷ ἀπέφραξεν, ἐθάρρει, τὸν κόσμον καὶ τὰ
ἐγκόσμια, συγκεντρωσάν ἐκεῖ γυρω-γύρω τὸν κα-
ταγέλανον τῆς αἰωνιότητος οὐρανόν, πρὸς δὲ ἐπὶ
τὸ πλεόν ν' ἀναβῆ, ὀμφηλάτης πύρινος ἐν τῇ
προσευχῇ καὶ τῇ ἀσκήσει.

Λαμβάνων τὴν ἄδειαν τοῦ γέροντός του, ἐξήρ-
χετο εἰς μακροῦτος περιπάτους ἀνά τὸν ἀσκητι-
κὸν δρυμὸν ὃν ἐβλέπεν ἀποράλλατα, ὡς περιε-
γράφετο εἰς τὰ συναξάρια τῶν ὁρίων.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀκόμη ἀπειδιβάθη εἰς τὴν
Χερσονήσον εἶδε μέγα κ' ἐξάισιον θέημα. Κατά-
μαυρα ἐκτείνοντο εἰς ὕψος πλῆγισμένα τὰ δάση
καστανῶν μετὰ κορμούς ὡς λαμπάδας ἰσομή-
κεις, διακοπτόμενα μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὰ ἐγ-
κατασπρίσαντα κελλῖα τῶν ἀσκητῶν, ἄντα ὡς φω-
λαὶ ἀβύσσων πτηνῶν ἐφαίνοντο ἀπὸ τῆς παραλίας.
Τὰ βούνα τῷ ἐφάνησαν ὡς ζωντανὰ καὶ κινουμένα
πρὸς αὐτόν, νὰ τὸν χαιρετίσωσι—τόσον ἐοικάνοντο
πλησίον του—μετὰ τὰ προαιώνια δένδρα των τεί-
νοντα πρὸς οὐρανόν. Σειραὶ λόφων πολυσχιζοῦς
ἀπέληγον κάτω μακρὰν, πρὸς Ἀνατολάς, εἰς τὸν
σημῶν Ἄθωνα, οὗ ἡ τριγωνικὴ κορυφὴ αἰαὶ
προεκκυντεν ὀπίσω τῶν λόφων, ἐπακουμβώσασα ἐπὶ
τοῦ δάσου κ' εἰσδύσασα εἰς τὰ νέφη, ἀπὸ τῶν ὁ-
ποίων, ὡς ἀκοιμήτος φουρός, μετὰ τὸ στακτερόν
βλέμμα του, φουροεῖ τὰς ἱερὰς ἐκεῖνας κατοικίας,
λευκόθροβ' Ἰσιμῆνης τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρι-
δος.

Σιωπηλῶς τῷ ἐφάνη ἡ φύσις, πλήρης μυστηρίου,
καὶ μόνος ζωῆς φωνᾶς ἦκουσε τῶν πτηνῶν τὰ κε-
λαδῆματα καὶ τῆς θείας προσευχῆς τοὺς θόγγους.
Κ' εἰσδύων μετὰ ταῦτα εἰς τὸν δρυμὸν, συνήγα-
αἰφῶνς κηπίρον ὁροσέρον, καὶ παρέκει εὐανθεῖς
λεμονέας, καὶ ὑπ' αὐτὰς εἰκίσκον φαῖόν, κελλίον
ἀσκητοῦ, κ' ἰστάμενος ἦκουε τοὺς μαλακοὺς ἡ-
γους τῆς γλυφίδος, δι' ἧς ὁ ἐρημίτης, ἀφανῆς ὁ-
πισθεν τῶν δάφων, παρὰ τὸν ῥυάκα, κατασκευά-
ζει τοὺς σταυροὺς του καὶ τὰ κοιλίατα.

— Ἄχ, τί ὄραϊα!

— Ἐτέρπετο.

Ἐνίσπε, κατὰ τοὺς περιπάτους του, συνήγα-
ἐν τινὶ ρεύματι, ὑπὸ τὴν οὐρανὴν γηραιᾶς δροῦς, κτι-
στὸν φρεῶν παρὰ τὸν βράχον, ὃν οἱ προσφρονεῖτες
θαλεροὶ κλάωι τῶν βαλίων καὶ τῆς μύρτου, συμ-
πεπλεγμένοι μετὰ πλέγματα τῆς ὁροσερᾶς ἀγρι-
ἀμπέλης καὶ τοῦ εὐώδους ἀγιοκλήματος, εἶχον
περιτυλιγθεὶς ὡς αἰμαλώτων, ὡς περιτυλίσει ἡ
ἀράχνη τὰς μυίας.

Μόνον ἐν μέρος τοῦ βράχου ὡς θυρὶς διεφαι-

νετο, ἐνῶ τὴν προσκεκολλημένην εἰκὼν ἀγίου. Καὶ
ἄνωθεν πάλιν ἄλλοι βράχοι, οὗς ὑπέβασταζον, ὡς
ἐν ἀγκάλαις, αἱ ρίζαι τῶν ἀφόνων θάμων. Τὸ
φρέαρ ἦτο ἀγίασμα, ἐν τῶν ἀπειροπληθῶν τῆς
Χερσονήσου, τῶν ὁποίων τὰ κῦμα νεὰ συγκεν-
τροῦσι τὰς ἀγίας περισσερὰς καὶ παρηγοροῦσιν ἐν
τῷ καύματι τοὺς ἀσκητὰς.

Καὶ θεοῶν πάλιν ἐθάρρει τὰς ὑψωμένας
δροῦς, αἰτίνες ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς γίγαντες ἀνορθῶν-
ται, φέρουσαι ἐμβεβλημένον εἰς τὸν φλοῖόν των,
ἐγγὺς τῆς ρίζης, ὑψωμον τῆς μεγάλης Πέμπτης,
ὅθεν ἀποσβέλλεται ἀπὸ τῶν κεραυνῶν καθίστανται
κατὰ τὴν παραόστιν.

Κ' ἔβλεπε κατὰ τὰς τρικυμίας ὡς ἐμψυχα καὶ
λογικὰ ὄντα νὰ καταφεύγουν τὰ κτήνη τῶν μονῶν
ὑπὸ τὴν βαθεῖαν οὐρανὸν, προαισθανόμενα τοὺς
κεραυνοὺς, οἵτινες δὲν εἶνε σπάνιον ἐν τῇ χώρᾳ
ταύτῃ, τὴν ὅποιαν πολεμοῦσιν οὕτως ἀρατοὶ καὶ
ὄρατοὶ πολέμοι, κατ' ὄν προβάλλουσιν ὅμως οἱ
ἀσκητὰ ὡς ἄμαχον ἀσπίδα τὸν τῆς Παναγίας τὴν
ἀνυπόβλητον Σκέπη, εἰς τὸ «Περίβόλι» τῆς
ὁποίας ζωῆς.

Ἄλλοτε πάλιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς βουνοῦ ἰστά-
μενος κ' ἐκθαμβούμενος ἀπὸ τὸ Μέσα Βατοπέδιον,
ὡς πόλιν παρὰ τὴν θάλασσαν κἀπλουμένην, με-
τοὺς πολυσχιζοῦς θόλους του, καὶ τοὺς ὑψηλοὺς
τοὺς πύργους, ἠφραίνετο θεοῦθεν ἀπὸ τοῦ ὕψους
ὡς πεταλίδας ἐπὶ τοῦ βράχου τοὺς θόλους τοῦ
Παντοκράτορος καὶ τοῦ Σταυροκλήτα, κατὰ τῶν
πύργων τῶν ὁποίων μετ' ἄγειρον βογκητῶν παλαίου-
σιν ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ κῦματα τοῦ Στρουμιονι-
κοῦ, τὸ πέλαγος τοῦ ὁποίου φαίνεται πάντοτε ὡς
πλημμυρισμένον ἀπὸ ἐπιπλέοντας γλάρους.

Ἄ! καὶ πόσον γλυκὰ ἀφυνίετο πάντοτε τὰ
μεσάνυχτα ἀπὸ τὸν γλυκὺν τοῦ σημαντέρου ἦχον,
ὅστις ἠδῶς ἐπλήρωε τὰς στοὰς καὶ τοὺς βυζαντι-
νοὺς τοῦ μοναστηρίου θόλους, ὡς μουσικὴ εὐχῆ,
ἀγνωστος πρότερον εἰς τὰς ἀκοὰς του. Ἠδραῖ-
νετο. Ἐνῶμιζεν ὅτι τὰ πηγάδια τοῦ δάσου
ἀφυνίετο ἐκελεύον ἐν γομφῷ, προεξέρχοντα
τῆς θείας ὑμνήθρας, ἐν τῇ ἡ ἐκείνη τῆς προσε-
υχῆς καὶ τῆς λατρείας, ἐνθα κελδοῦμα εἶνε ὁ ὕ-
μνος καὶ μῦρον αἵρας ὁ καπνὸς τοῦ λιθάνου.

Τῶντι ἡ χροῦσις τοῦ ἀγιορειτικοῦ σημαντέρου
ἔχει ἀναρῆ εἰς τὴν γῆν παναμύδιον καὶ δυσά-
λητον. Ἐπιδέξιος ὁ ἐκκλησιαρχὴς—διότι οἱ ἐκ-
κλησιαρχαὶ χροοῦσιν αὐτό, φέροντες τὸν ποθῶν
μανοῦαν καὶ πεσιροῦμενοι γύρω τοῦ ναοῦ—δύνα-
ται διὰ τῶν συμπληθῶν ἐκείνων ἦχων ν' ἀπο-
διώξῃ καὶ τὴν πλεόν μαύρην κατῆφταν ἀπὸ τὰ
μονήρη ἐκείνη ἐνδοξήματα, ἀφυνίεζον ἠδῶς
τοὺς καθεύδοντας, ὡς παιδία, τὰ ὅποια μετὰ φιλή-
ματα ἐξυπνᾶ τὴν αὐγὴν τῆς ριλόστοργος μήτηρ.

Ὁ ἡγούμενος, διακριτικὸς ὡς εἶπομεν, ἰδὼν τὸ
ἄβρον καὶ λεπτοφύετο τοῦ νεανίου δὲν ἐπεβάρυνεν
αὐτόν, ἀποστέλλων εἰς τὸ μαγαρεῖον, ἡ τὸν
φοῦρον, ἡ καὶ εἰς τὸν γοῦπον, ὅπου ἀπαυδοῦσι
καὶ οἱ θεομῆτοροι. Ἀλλὰ διέταξε νὰ ὑπηρετῆ ἐν
τῷ ναῷ τὸν ἐρημίτην, ὅπερ ἐξέτελε μετὰ ζήλου.

Ἄλλοτε πάλιν, εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ τὰς
εορτάς, τὸν διέτασε νὰ βάλῃ ἀνάγκων εἰς
τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ ἀνεγίνωσκε καθαῶς καὶ
κατ' ἐννοιαν. Καὶ φορῶν τότε τὸ κουκούλιον—ἄς
μὴ ἦτο ἀκόμη μοναχὸς—ἀνήρχετο εἰς τὸν ζω-
γραφιστὸν ἀβδῶνα, ἀναμένων νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἡγού-
μενος μετὰ τὸν χρυσοῦν μανδῦαν, ὅστις ποσορευο-
μένων τῶν πάλτων, καὶ τῶν λαμπάδων παρεκά-
θητο μετ' ὀλίγον τὴν ἀδελφότητα εἰς τὴν ἔτοιμον
τράπεζαν, ὅπου ἕκαστος κατελάμβανε τὴν ὀρι-
σμένην αὐτῷ θέσιν.

Ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἡγούμενος μετὰ τῶν ἱερέων
καὶ διακόνων καὶ κατὰ σειρὰν οἱ πατέρες καὶ εἰς
τὸ τέλος οἱ ὑπηρεταὶ καὶ κοσμητοί.

Οἱ μοναχοὶ ἤρχοντο νὰ τρώγουν καὶ ὁ νεαρός
δόκιμος ἤρχετο τὴν ἀνάγκων, εὐρίσκων καιρὸν
κατὰ τὸ πρῶτον διάλειμμα, ὅτε γίνεται ἡ πόσις
τοῦ μαῦρου ἀγιορειτικοῦ οἴνου, νὰ θάμωσῃ καὶ
καταπαύσῃ ἀπὸ τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας σιγητῆς
Ἀποκαλύψεως, αἰτίνες μετὰ τὸς ἀγγέλους των καὶ
μετὰ τὰ θηρία καὶ μετὰ τὰς σάλπιγγας, μετὰ τὸν φῶν!
τὸν Παναγόρον Ἄδην, κατακαλύπτουσι τοὺς τοί-
χους τῆς Τραπεζῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας,
κάτω-κάτω, εἰς τὴν θέσιν τῶν προηγουμένων, ἀ-
μυδροῦς ὑποφύγουσιν αἱ ἱεραὶ ἐπάλλεις τῆς θείας
Πόλεως, τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, πρὸς ἧν καὶ τρώ-
γοντες μετ' ἐλπίδος καὶ φόβου ἀναβλέπουσιν οἱ
μοναχοὶ, σιωπηλοὶ καὶ ὅταν τρώγουν ὡς καὶ ὅταν
νηστεύουν.

Ἄλλ' ἡμέραν τινα θέλων ὁ ἡγούμενος νὰ δοκι-
μάσῃ τὴν ὑπακοὴν του λέγει αὐτῷ:
— Σεῦρε, τέκνον μου, ἦθελα δηλαδὴ νὰ σὲ
ἀγγαρεύω μετὰ μίαν βραεῖαν ἀγγαρείααν.

— Εὐλόγησον! εἶπεν ὁ γλυκὸς καὶ ξανθὸς
δόκιμος.

— Δηλαδὴ, τέκνον μου, εἰς τὸν κῆπον εἶνε
πολλὴ ἐργασία καὶ ἦθελεν ὁ γέρω-Ἀλύπιος ἕνα
βοηθὸν ἀκόμη.

— Εὐλόγησον!

Ἐπὶ τὸν δόκιμον, μετὰ τοῦ κηπουροῦ.

Ὁ ἡγούμενος εἶχε σκοπὸν ν' ἀνακαλέσῃ μετ'
ὀλίγας ἡμέρας τὸν νεανίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι
εὐχάριστετό μετὰ τὸν νέον τοῦτο διακόνημα, εἰώ-
πησε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄδιακρισία

Ἰκοῦς ἐκεῖ τὸν ἀδιάκριτο; Σεῦρε, Σοφία,
τί ἔκαμε αὐτὸς ὁ Γιώργος;

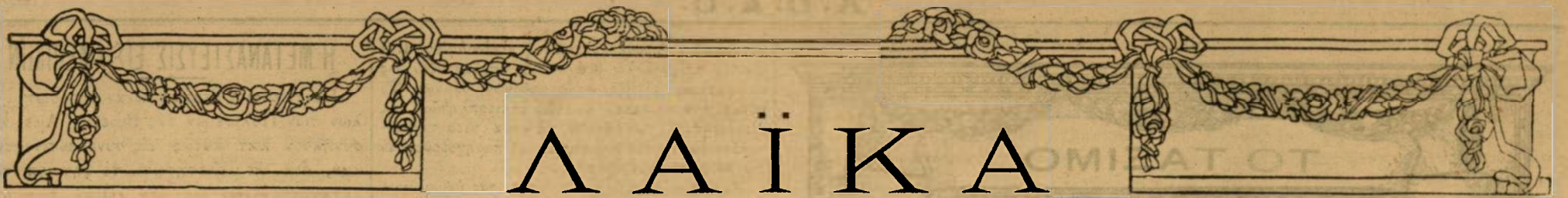
— Τί Μάρια; Τί ἔκαμε;

— Εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ μετρώσῃ ἂν ὁ μπα-
μπὰς θὰ ἦθελε νὰ τὸν κάμῃ γαμβρὸν καὶ ἄμα
τοῦ εἶπα τὸ ναί, αὐτὸς ἐπῆγε καὶ τοῦ ζήτησε τὴν
μικρότερη μου ἀδελφή...

— I....

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Πεντακῶσοι δεκαεπτά ἀντιπρόσωποι ὁ-
λων τῶν Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς
συνήλθον κατ' αὐτὰς εἰς συνέλευσιν γενι-
κὴν, διὰ νὰ μελετήσωσι τὸ ζήτημα τῶν
μεταναστεῦσεων εἰς

ΛΑΪΚΑ

Προλήψεις

Είς τὰ ὄρενά χωρία τῆς Πελοποννήσου αἱ γυναῖκες, τὸ Μεγαλοδωμάδο, ἐπιχρῶσι διὰ πολτοῦ ἐξ ἀργίλου λευκῆς, τὰς ἐσωτερικὰς παρεῖας τῶν οἰκίων, κατόπιν δὲ λαμβάνουσι τὰ ὑπολειμματα τοῦ πολτοῦ δι' οἰουδήποτε ἀρχήστου ὑφάσματος καὶ ἐκσπενδονίζουσι αὐτὰ σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ ὀρόφου τῆς οἰκίας ἐπιλέγουσι αἰθῶς στήλαις κολλήσουσι τῶν σαις λίτραις κοκκοῦναι νὰ γείνην.

Ἡ πρόληψις συνδυαζομένη πρὸς τὴν ὄλην καθαριότητα τῆς οἰκίας καὶ ἐνεργουμένη χρόνον τινα πρὸ τῆς ἐκτροπῆς τοῦ μεταξοσκώληκος, μαρτυρεῖ ὅτι καὶ ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἐλαμβάνετο ἰδιαίτιστα πρόνοια διὰ τὴν ἀπαράτητον καθαριότητα καὶ οἰονεὶ ἀπολύμαντιν τῶν σπυροφειῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱεροτελεστίας τοῦ βαπτίσματος παντὸς νηπίου, ὁ ἀνάδοχος κρατῶν τοῦτο εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ παραδίδει εἰς τὴν μητέρα του λέγων «σοῦ παραδίνω, κουμπάρα, τὸ παιδί, βαφτισμένο, μωραμένο, τοῦ Θεοῦ παραδομένο» νὰ μοῦ τὸ φυλάξῃς ἀπὸ φριτιά, ἀπὸ γριεμὸ καὶ ἀπὸ κάθε κακὸ, ὡς δώδεκα χρόνων, καὶ νὰ μοῦ τὸ παραδώσῃς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.»

Ἀρχομένης τῆς ἀνοιξέως, ὅτε ἀναρχίνονται καὶ οἱ κόκκυγες, καθ' ἕνα πρέπει νὰ σκῶνεται ἀγῆ-ἀγῆ καὶ νὰ βάνῃ σ' τὸ στόμα μὰ μπουκιὰ ψωμί γὰ νὰ μὴν τὸν ρουμπώσῃ ὁ κοῦκκος, ὅταν πρωτόρθῃ καὶ λαλήσῃ. Ἡ πρόληψις ἐξηγητέα ὡς ὑποδεικνύουσα τὴν ἀνάγκην ἐθιμῆς ἐγέρσεως ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ ἀνάληψιν ἐργασίας: ὁ κοῦκκος ἀρχίζει νὰ λαλῇ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ὁ Σουλτᾶνος, ὁ Διάκος καὶ ὁ Ἀράπης.

Ἐνας Ἀράπης ἔστην Τουρκίᾳ μὴ φορὰ εἰμίσει φοβερὰ ἕνα Χριστιανὸν Δεσπότην, διότι οὗτος ἀπήλυθε μεγάλῃς τιμῆς ἀπὸ τὸν Σουλτᾶνον, ἐζήτει δὲ διὰ παντὸς τρόπου τὴν ἐξόντωσιν αὐτοῦ. Μὴ μέρᾳ παρουσιά-

ζεταὶ πρὸ Σουλτᾶνο καὶ τοῦ λέγει. «Πολυχρονομένη μου Σουλτᾶνε, τί τὸν θέλεις γιὰ φίλο αὐτὸν τὸν Δεσπότην, ἀφοῦ οὔτε ἄξιός τοῦ τίτλου του εἶναι. Ἀφοῦ εἶναι Δεσπότης, πρέπει νὰ ζῆσαι πότε τρώγει ὁ Θεός, τί τρώγει! Ἐρώτησέ τον νὰ σου τὸ εἰπῇ καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν θὰ τὸ κατωρθώτῃ ἐνὼ ἐγὼ τὸ ζεύρω. Ὁ Σουλτᾶνος ἔσπευσε τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ φωνάξῃ τὸν Δεσπότην καὶ νὰ τῷ ἀποστείνῃ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δίδων συγγνώμῃ καὶ μικρὰν τινα τροφισμῶν. Ὁ Δεσπότης πρὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς ὑποδοχῆς ἐθλίβη, ἀνεκοίνωσε δὲ τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς του εἰς τὸν διάκονόν του, ὅστις ἀπεδέχθη νὰ παρουσιασθῇ αὐτὸς ἀντ' αὐτοῦ καὶ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ δοθὲν ἐρώτημα, ἀρκεῖ νὰ παρίστατο καὶ ὁ Ἀράπης εἰς τὸ παλάτι.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς διορίας τὰ ἀνάκτορα ἐφιλοξέουν τὸν Ἀράπην καὶ τὸν Διάκονον ὅστις ἐκράτει μίαν προφοράν! Ὁ Διάκος παρεκάλεσε τὸν Σουλτᾶνον νὰ τοῦς φέρῃ γιοῦρτι καὶ λίγο ψωμί τοῦ Ἀράπην. Μόλις προσκοιμήθησαν τὰ παραγγεληθέντα, ὁ Διάκος ταμχιζεῖ τὴν προφοράν καὶ τὴν βίπτει ἐντὸς τοῦ γιοκουρτιοῦ, προτρέπει καὶ τὸν Ἀράπην νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Ὅταν οὗτος ἔκαμε τοῦτο ἤρχισαν νὰ τρώγωσι καὶ οἱ δύο. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην κουταλιάν, ὁ Διάκος κτυπᾷ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀράπην διὰ τοῦ κοχλιαρίου λέγων ὅτι δὲν ἔφαγεν ἀπὸ τὸ ἰδικόν του ψωμί! Ἐπηκολούθησε φιλονεικίαν καὶ ὁ Διάκος πλήρῃς χαρᾶς παρατηρῶν τὸν Σουλτᾶνον εἶπε πρὸς τὸν Ἀράπην. «Σὺ δὲν γνωρίζεις τὸ ἰδικόν σου ψωμί, ἀλλὰ γνωρίζεις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ πότε τρώγει οὗτος;» Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Σουλτᾶνος ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ Ἀράπην καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν.

Θῆβαι

Ζήτα Κρούπ.

Θηβαϊκαὶ δευδοδαιμονιαί.

—Εἰς τὴν λεγὼ θεωρεῖται κακὸν νὰ δώσῃ κανεὶς τριαντάφυλλα.

—Ὅταν ἀποθάνῃ κανεὶς καὶ πηγαί-

νουν οἱ συγγενεῖς νὰ φᾶνε ἔστων πενθοῦντα οἶκον πρὸς παρηγορίαν, κλονίζουσι ὅπως τὰ τῆς μεταβάσεως ὥστε νὰ μὴ μεταδοῦν ἀτυχίαν (ζυγάς) φορὰς διὰ νὰ μὴ διαπλευρασθῇ τὸ κακόν, ἀλλὰ περιττὰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρεῖς. Ὅταν δὲ ἀπέρχωνται κάθε βράδῃ λέγουσι ἀντὶ ἄλλου ἀποχαιρτισμοῦ «Κεῖ καὶ βούλα» διὰ νὰ μὴ γείνη ἐκ νέου κανένα δυστύχημα.

Θῆβαι

Ζ. Κρούπ.

Ὁ Πατέρας (παράμυθι ἐλληνικόν)

Ἐνα παιδί 8—10 χρόνων, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε μετ' ἄλλων παιδιᾶ ἄκουε τὸ ἕνα νὰ λέγῃ «ὁ πατέρας μου θὰ μοῦ πάρῃ κείνο», τὸ ἄλλο «ὁ πατέρας μου θὰ μοῦ φέρῃ κείνο», καὶ τὸ βράδῃ ποῦ ἔπαιζε ἔστη μάννα του, τῆς λέει.—«Μάννα! ἄκου ὅλα τὰ παιδιὰ πῶς ἔχουν πατέρα; ἐγὼ δὲν εἶχα πατέρα;» —Εἶπες παιδάκι, βεβίως, τοῦ λέει ἡ μάννα του, μὰ τὸν πῆρε τὸ ποτάμι καὶ πνίγηκε.—«Δὲν εἶχε μάννα τὸ ποτάμι; γιοφύρι;» —«Πατέρα μου;» —Εἶπες, παιδάκι μου, λέει ἡ μάννα.—«Μὰ γιατί δὲν πῆγε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ γιοφύρι;» —«Ἦταν μακριά.» —«Ἀπὸ τότε, ποῦ πνίγηκε, ἕως τώρα, ἀν πῆγαινε ἔστ' ἄκου;» καὶ ἐπέφραγε, θὰ ἦταν γυρισμένος;» λέει τὸ παιδί.—«Δὲ θὰ γυρῆς οὔτε μὰ ὅρα παιδάκι μου, εἶπ' ἡ μάννα.—Σ' τὸ διάβολο καὶ ἄκόμα παρακεῖθε ἀπὸ κεῖ, ποῦ πῆγε, νὰ πάρῃ, εἶπε τὸ παιδί.

Τὸ ἐπιμύθιον εἶναι, ὅτι καὶ τὰ τέκνα ἀποδοκιμάζουσι μετ' ἀγνακτῆσεως τὰ ἐξ ἀφροσύνης δυστυχήματα τῶν γυνών.

Σουλτάστρον

Ι. Π. Σ.

Ὁ Βλάχος καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σκληνίτας χωρικοὺς, οἵτινες σπανίως κατέρχονται εἰς τὰ χωρία ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ὅπου διαμένουσι τὸ καλοκαίρι, καὶ ἀπὸ τῆ χειμῶνιὰ τοῦ μένου τὸν χειμῶνα, ἔτυχε μὴ μέρᾳ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πρωτευούσης τῆς ἐ-

παρχίας. Ἐν αὐτῇ εὕρισκετο ὁ «Κλεισά-ρης» πρὸς ὃν ἀπετάθη ὁ Βλάχος, ἀφοῦ πρῶτον ἐθύμιασε τὸν ἐσωτερικὸν διάκασμον τοῦ ναοῦ.

—Καί, μ, ποῖος εἶνε αὐτοῦνος; λέγει εἰς τὸν «Κλεισάρον» δεικνύων τὸν Χριστόν.

—Ὁ Χριστός, ἀπαντᾷ οὗτος.

—Ἀ..... ὁ Χριστοῦλης, ἀναψέ του ἕνα κεράκι... Ἄμ, κείος;

—Ὁ Ἀτ-Σπυρίδωνας, λέγει ὁ «Κλεισάρος».

—Μὴ τοῦ ἀνάβῃς αὐτοῦ, γιατί ὄλο χειμῶνα φέρνει...

—Κι' αὐτοῦνος ἡ Κερά μετὸ π'δὶ; —Εἶνε ἡ Παναγία, ἀπαντᾷ ἐκ νέου ὁ «Κλεισάρος».

—Ἀναψέ της ἕνα κερά, λέγει ὁ Βλάχος.

—Κι' αὐτοῦνος ἐδῶ ὁ Καβαλλάρης, ποῖος νᾶναι; ἐρωτᾷ ὁ Βλάχος.

—Ὁ Ἀτ-Γιώργιος, λέγει ὁ «Κλεισάρος».

—Ἀ..... αὐτοῦνος ἀναψέ του δέκα-εἴκοσι κερά, ὅσα ἔχεις, γιατί μόλις ἔρχεται πούλαμε τ' ἄρνια.

Θῆβαι

Ζήτας Κρούπ

Ἄγριον

Σ' τὸ λιθάρι μου (*)

Λιθάρι μου, ποῦ δὲ γέρας ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια ποῦ δὲ ῥοβήθησ' ἀστραπαῖς, τοὺς πάγους καὶ τὰ χρόνια.

Πές μου, καλὸ λιθάρι μου, πῶς μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα; ποῦ πάνε κείνοι ποῦ ἤθερες, ποῦ θάθω τοῖς δικούς μου;

—Μικρὸ παιδί' σ' ἔγνωρισα, τώρα σὲ βλέπω γέρο, ποῦ θάθω ἀγάπῃ ὅαν καὶ σέ, μὲ δάκρυα μὲ λαιχτάρα;

Κείνους ποῦ θέλεις γὰ νὰ ἰδῇσ' ἄλλο ἢ τὸς σμάξῃς; τὴν ἐκκλησίαν ἔχουν συναξί, ἐκεῖ αἱ καρτεράνα; ἔγερ σ' τὸν ἴσκιό μ' μὰ φορὰ, πῶς βιαθεῖ κοιμήσου;

Ποῖος ἔσται πάλ' ἂν σμίξουμε, πότε θ' ἀγαπωθῶμε!

Ι. Π. Σταματούλης

(*) Ἀναφέρεται ἔς τὸ πρὸ καιροῦ δημοσιευθὲν εἰς τὸ Α. Ο. Δ. Ο. ὁμώνυμον βήθημα τοῦ κ. Σταματούλη.—Οἱ αὐτοχόροντες ν' ἀναγνώσουν τὸ βήθημα ἐκεῖνο θὰ ἐνοήσουν πολὺ καλὰ καὶ τὸ σημερινὸν ποίημα.

ΜΟΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ μουσικὴ δὲν εἶνε μόνον διασκέδασις, τέρψις.

Ἐχει προσέτι θεραπευτικὰς ἰδιότητας.

Ὅτε μὲν τερπνὴ, ὅτε δὲ μελαγχολικὴ, ὅτε μὲν πεταχτή, ὅτε δὲ ἐπιβάλλουσα, κανονίζει τὴν εὐαισθησίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος διεγείρουσα τὰ ἀνάλογα παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ αἰσθήματα.

Καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὄλους τοὺς λαοὺς ἦτο γνωστὴ ἡ μεγάλη ἐπίδρασις τῆς μουσικῆς.

Ὁ Σαοὺλ ἀπηλλάσσειτο ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ὅταν ὁ Δαυὶδ ἔπαιζε τὴν ἄρταν του. Ὁ Τιμόθεος μετὰ τοὺς ἤχους τῆς λύρας του ἐνέπνεε τὴν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον αἰμοχαροῦ μανίαν.

Προσέτι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν μουσικὴν ὅπως μαλακύνουσι τὰς βασάνους, τὰς προερχομένας ἀπὸ μερικὰς νόσους.

Ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Αὔλος Γέλλιος, ὁ Θεόφραστος, ὁ Ἀδρηλιανὸς τὴν μετεχειρίζοντο ὡς κατευναστικὸν τῶν ἀληθινῶν τῆς νευραλγίας, τῆς ἰσχυαλγίας καὶ ποδάργου.

Ὁ Κέλους συμβουλεύει τὸν Φρύγιον ρυθμὸν εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ τὸν Δωρικὸν εἰς τοὺς μαινομένους.

Ἄλλοι ἀποδίδουσι εἰς τὴν μουσικὴν ἐπιρροίαν ἐπὶ τῶν λοιμοδῶν νόσων.

Πλείστα παραδείγματα παρατίθουσιν οἱ εἰδικοί ἀποδεικνύοντα, ὅτι ἡ μουσικὴ ὀφείλει πολὺ τοὺς πάσχοντας ἐξ ὑποχονδρίας, ὑστερισμῶν καὶ ἄλλων νευρικῶν νοσημάτων. Ὁ Η. Chomet εἰς τὸ σύγγραμμά του «Περὶ ἐπιρροίας τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς υγείας, τῶν ἀσθενειῶν» ἀπαριθμεῖ πλείστα τοιαῦτα

παραδείγματα. Ὁ Quarin βεβαίως, οὐ διὰ τῆς μουσικῆς ἐθεραπευθῆναι τελείως μία νεῦνις βοτερικὴ πάσχουσα ἀπὸ φοβεροῦς σπασμοῦς.

Καὶ πράγματι ἡ μουσικὴ ἀπομακρύνει τὸν ἐγκέφαλον ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν φέρει εἰς χώρας ὅπου δύναται νὰ εἶδῃ τὴν ἀνακούφισιν τῆς ἐλευθερίας, τῆς γαλήνης, τῆς λήθης.

Ἀπρὸ δύο εἰῶν — ἔγραψεν ἡ Γεωργία Σάνδ εἰς τὸν Μάγερβερ—ἐπῆγα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος νὰ περάσω εἰς τὴν ἐξοχὴν δύο ἀπὸ τοὺς θλιβερωτέρους μῆνας τῆς ζωῆς μου. Εἶχα ἀπελπισίαν καὶ εἰς τὰς σνγὰς ἐξεγέρσεως μου ἐπλησίαζον τὴν παραφροσύνην. Καὶ μὲν εἰς τὴν καρδίαν μου τότε ἦσαν ὄλα αἱ μανίαι, ὄλα τὰ δαιμόνια, ὄλα τὰ φείδια, ὄλα αἱ ἄλυσίδες. Ὅταν ἡ κρίσις, κατὰ τὴν συνήθη περίοδον τῶν ἀσθενειῶν, ἤρχιζε παύνομένη, εἶχα ἐν μέσσοι ἀλάνθαστον ἕνα ἐπιτυχόν τὴν ταπεινώσιν καὶ νὰ εἶδω τὴν γαλήνην ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Μοῦ ἤρκει νὰ καθῆσαι εἰς τὸ κλειδοκώμβalon τὸν ἀνεπιόν μου, ἕνα ὄρατον νεανίαν ὁδοκόκκινον, μὲ ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπές, γεμάτον ὑγείαν. Εἰς ἐν νευμά μου, τὸ ὁποῖον ἀντελαμβάνετο ἐκεῖνος, ἔπαιζε τὴν γλυκύτεραν ἐκείνην μελωδίαν τῆς Ἀλικῆς πρὸ τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τὸ μελωδραμὰ σας Ροβέρτος ὁ Διάβολος, ἣτις εἶνε εἰκὼν τελεία, γλυκεία, τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς μου, τοῦ τέλους τῆς καταγίδος, ἣτις μετὰ παρέσυρε, τῆς ἐπανόδου τῆς ἐλπίδος. Πόσαι παρηγορίαι ποιητικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ διεχύθησαν οὕτως ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἅγια δρόσος, ἀπὸ τὴν ὑπέροχον ἐκείνην μελωδίαν».

Καὶ ὁμοῦς πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι εἰς μερικὰ πρόσωπα ἐκτάκτως εὐαίσθητα ἢ μουσικὴ ἀντὶ νὰ ταπεινώσῃ τοῦναντίον ἐπανέξαινε τὸν νευρικὸν ἐρεθισμὸν. Τὰ τοιαῦτα πρόσωπα προτιμότερον εἶνε νὰ τὴν ἀποφύγουν. Εἰς τὰ ἴστωμα αὐτὰ προξενεῖ ἡ μουσικὴ κατ' ἀρχὰς μίαν ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου τὸ τοιοῦτον ἀπολύγει εἰς ὀξείας βασάνους.

Ὁ Βερολιὸς περιέγραψεν ἐκφραστικώτατα τὴν ἐνεργεῖαν τὴν προξενουμένην εἰς τὸν νευροπαθῆ ὁργανισμὸν τοῦ ὑπὸ ἐκφραστικῆς, ζωηρᾶς μουσικῆς καὶ τὴν αἰσθησὶν τῆς ἐχρηστέσεως ἐπηκολούθει γενικὴ ἐξέγερσις, μία μεγάλη ζωηρότης τῆς κυκλοφορίας, τῶν παλμῶν τῶν ἀρτηριῶν τῆς κεφαλῆς, μία κρείως δακρύων, σπασμὸς τῶν μύωνων, τρόμος ὄλων τῶν μελῶν, ἐν ὀίγος τῶν ἄκρων, ζάλη, ἀρχὴ συγκοπῆς, μία ἐπιτελής ὑστερικὴ κρίσις....

Καὶ ἡ αἰοὶδὸς Μαλεμπράν ὑπέφερε οοβαρῶς ἐκ τῆς μουσικῆς. Ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἤκουσεν εἰς τὸ Κονσερβατόριον τὴν συμφωνίαν εἰς do minore τοῦ Μπετόβεν, κατελήφθη ὑπὸ τοιούτων σπασμῶν, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν τῆς αἰθούσης.

Ἐν τούτοις οὐχὶ πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀφροσιωμένα εἰς τὴν μουσικὴν ὑφίστανται τοιαῦτα ἐξ αὐτῆς βασάνους. Ἄλλ' ὁμοῦς ὀλίγα εἶνε τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀκούοντα ἐν ἀγαπητῶν κομμάτι μουσικῆς νὰ μὴ δοκιμάζωσι σπασμωδικὰ τινα φαινόμενα τρόμου, μίαν πίεσιν εἰς τὸν τράχηλον, ἢ τὴν ἀνάγκην ὅπως κλαύσωσι.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῦς τὰ φαινόμενα ταῦτα παρατηροῦνται εἰς τοὺς μουσικοὺς.

Εἰς τοὺς ἄλλους ὁμοῦς ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ μουσικοθεραπεία εἶνε σχεδὸν γενικὸς ἐπιωφελεῖς εἰς τοὺς ἐκ νευρικῶν νοσημάτων πάσχοντας.

[Ἐράνσιμα.] ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΞ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Οἱ μικροὶ... τῆς Σωματοφύλακῆς.

Ἐξ ἀφορμῆς νέας ὀπερας γερμανικῆς, ἐπιγραφομένης «οἱ Μικροὶ Σωματοφύλακες», ἐδημοσιεύσεν εἰς ἀναγνώστῃς εἰς Βερολίνοιον ἐφημερίδα τὰ ἑξῆς: Πρὸ 60 ἐτῶν εἶχα καπνοπωλεῖον εἰς τὴν Σαρλότταν ὄδον καὶ ἐκεῖ ἤρχετο εἰς σωματοφύλαξ τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Δ' τακτικῶς διὰ ν' ἀγοράζῃ καπνόν. Ἦτο ὑπερῷον τῶν ἡρώτων μίαν ἡμέραν περὶ τοῦ ἐκτάκτου ἀναστήματος του, καὶ μοῦ ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἦτο πολὺ ἐκτακτὸν διότι εἰς τὴν σωματοφύλακὴν τοῦ βασιλέως ὑπῆρχον πολλοὶ ἄλλοι ὑψηλότεροι. Μοῦ διηγήθη δὲ ὅτι ἤμεραν τινὰ ὁ βασιλεὺς κατερχόμενος τὰς βαλμίδας τῆς κλίμακος τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἦτο εἰς ὁμοίος σκοπὸς σωματοφύλακας, τὸν ἠρώτησε. «Πόσον εἶσαι ὑψηλός; πῶς σὲ λέγουν;» «Μεγαλειότατε, ὀνομάζομαι Μικρός» ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε. «Ἐπροχώρησε, καὶ ἄλλο θαῦμα: ὁ δεύτερος σωματοφύλαξ, ὃν ἀπάντησε ἦτο ἐπίσης ὑπερῷον. «Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου;» ἠρώτησε ὁ βασιλεὺς. «Μεγαλειότατε, μετὰ λέγον Μικρόν.» Ὁ Φρειδερίκος παρουσιάσεν εἰς τὴν συνοδείουσαν αὐτὸν βασιλίσσαν Ἐλνδάβετ τοῦς δύο σωματοφύλακας, εἰπὼν «Κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ»—Μετ' ὀλίγας ὥρας εἶνα ὑπνεθῆς ἔφερον εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωματοφύλακῆς γλυκύσματα καὶ ἰδιόποτα μετὰ τὴν ἐντολὴν «Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης στέλλει κάτι διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ».

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΥΠΟ ΡΑΪΔΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

[Είς εὐαγγέλιον Ἄγγλος, ὁ Σίρ Ἐρρίκος μετὰ τοῦ φίλου του Γουόλφ, πλοίαρχου τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, ἀνεχώρησαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ μετέβησαν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικήν. Τὸ ταξίδιον δὲ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀδάσφου τοῦ Σίρ Ἐρρίκου, ὅστις δυσχερῶς ἀσπασθεὶς πρὸ ἐτῶν μετὰ τὸν ἀθάνατον του εὐρίσκατο εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικής. Ὁ Σίρ Ἐρρίκος ἤθελε ἐν τὴν εὐρῆ δια νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, διὰ τὰ ἀγαπήσῃ με αὐτόν. Εἰς τὴν Ἀφρικήν συνήντησαν τὸν κληρὸν ἀλεβάντων Ἄλλαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει, ὅτι ὁ ἀδάσφος τοῦ Σίρ Ἐρρίκου εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων τοῦ Σολομῶντος, τὰ ὅποια ἐθαυροῦντο μυθικῶς ὡς ἄλλαν ὅμως εἶχε τὴν παροίησιν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μύθου ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Κάποτε εἰς ἀπόγονος τοῦ περιηγητοῦ Σουλδέστρας τῷ εἶχεν ἀφήσει ἕνα χάρτην, χαραγμένον ἀπὸ τὸν περιηγητὴν ἐπὶ ταμχίον πανίον, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ὑπεδείκνυεν τὸν δρόμον ὅστις ἦγεν εἰς τὰ μεταλλεῖα.]

Ἀφοῦ ὁ ἀδάσφος τοῦ Σίρ Ἐρρίκου διηυθύνθη ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ ἐπικινῶν καὶ τολμηρὸν ταξίδιον, διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ὅπου τοὺς ἀνεμῶν παντοειδῆς περιπέτεια, τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου, ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα. Μετὰ φοβερὰς περιπέτειας ἐφθασαν εἰς τὸ κράτος τῶν Κουκουάνα ὅπου ὁ ὑπερῆτης τῶν Οὐμπόπα ἀποκαλύπτει ὅτι εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκεῖ. Συνωμοσίας γενομένης μετὰ τῶν ἀεζόντων Κουκουάνα ἀποφασίζεται ὁ θάνατος τοῦ ἀιμοδόρου βασιλέως Τσάλα καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Σηράγα καὶ ἡ ἀνύψωσις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Οὐμπόπα.]

Εἶχον μετὰ τὸ μέρος μας εἴκοσι περίπου γιλιάδας ἀνδρας συγκεκλιμένους ἀπὸ ἑπτὰ ἐκ τῶν καλῶν ἡρώων συνταγματῶν τῆς χώρας. Ὁ Τσάλα ὅπως ὑπελόγησεν ὁ Ἰνβάδος καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχηγοί, εἶχε τουλάχιστον τριάκοντα ἕως τετράκοντα πέντε γιλιάδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡδύνατο νὰ βασιλεύσῃ, ἦσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος συνηθισμένοι εἰς τὸ Λόο, καὶ εἶχον τὴν γνώμην ὅτι κατὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης θὰ ἡδύνατο νὰ συναβροῖται ἐστὲς πέντε γιλιάδες ἢ καὶ περισσοτέρας πρὸς βοήθειάν του. Ἦτο βεβαίως πιθανόν, ὅτι μέρος τι τῶν στρατευμάτων του θὰ ἐλιποτάχουν καὶ θὰ ἤρχοντο μετὰ τὸ μέρος μας, πλὴν τοῦτο ἦτο ἐν γὰρ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε βέβαιον ἡδύναμεθα νὰ εἰχόμεν. Ἐν τῷ μεταξύ ἦτο καταφανὲς ὅτι δραστηρίαι ποταπαστικαὶ ἐγίνοντο ἐν μέρος τοῦ Τσάλα ὅπως μᾶς καταβίαζεν. Ἦσαν ὅμως ἀσφαλῶς ἀνδρῶν περιεπόλου ἡδὴ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου καὶ ὑπῆρχον ὡσαύτως καὶ ἑτέρα σημεῖα τῆς ἐπιχειρήσεως ἐφόδου.

Ὁ Ἰνβάδος καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἐν τούτοις εἶχον τὴν γνώμην ὅτι οὐδέμια ἐπιθετικὰ θὰ ἐλάμβανεν χώραν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ ὅποια θὰ ἦτο καθιερωμένη διὰ ποταπαστικὰ καὶ εἰς τὴν διὰ παντὸς τρόπον καταπίεσιν τῶν στρατιωτῶν ὅτι ἡ ἐκλειψὶς τῆς σελήνης δὲν ἦτο ἔργον μαγείας. Ἡ μάχη θὰ ἐλάμβανεν χώραν τὴν ἐπομένην, εἴλεγον, καὶ ἡ γνώμην τῶν αὐτῶν ἀπεδείχθη ἀκριβής.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς κατεσκευάζομεθα καὶ ἐνηθύνομεν τὰς θέσεις μας διὰ παντὸς δυνατοῦ τρόπου. Ὅλοι οἱ ἄνδρες μας ἐργάζοντο καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἡ ὅποια μᾶς ἐράνη βοχυρῶν τὴν ἐπιθετικὴν ἐργασίαν ἐγένετο. Τὰ μονοπάτια τὰ ἀγοντα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ὁ ὁποῖος κυρίως ἐργασίαν ὡς νοσοκομῆσιον μᾶλλον ἢ ὡς φρουρίον στρατηγικόν, διὰ τὴν αὐτοῦ ἐστελλόντο οἱ στρατιῶται οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐκτελέσει ὑπηρεσίαν εἰς νοσηρὰ μέρη τῆς χώρας, πρὸς ἀναξωρογόνισιν εἶχον φραγθῆναι ποταπαστικῶς μετὰ ἄγκους λίθων. Ἐπειροὶ σωρὸν λίθων μεγάλων ἐσχηματίσθησαν, ὅπως κυλιώνται κατὰ τὴν ἐνδοχουμένην ἐσοδὸν κατὰ τοῦ ἐπελαύνοντος ἐλθροῦ, σταθμὰ ὠρίσθησαν διὰ τὰ διάφορα συντάγματα καὶ ἐν γένει ἐποδείχθησαν πᾶν ὅτι αἱ περιστάσεις μᾶς ἐπέβαλλον καὶ τὰ μέτρα μᾶς ἐξοργίζον.

Ὁλίγων μετὰ τῆς δούσεως, καὶ ὄν χρόνον ἀνεπαύμεθα μετὰ τὴν κοπιώδη ἐργασίαν, παρετηρήσαμεν μικρὸν σῶμα ἀνδρῶν προχωροῦν πρὸς ἡμᾶς ἐκ τοῦ Λόο, εἰς τῶν ὁποίων ἐκράτει φύλλον φοινίκου εἰς τὴν μὴν χεῖρα, ὡς σημεῖον ὅτι ἤρχετο ὡς ἀγγελιαφόρος.

Ὅταν ἐπλησίασαν, ὁ Ἰνβάδος, ὁ Ἰνβάδος, δύο τρεῖς ἄλλοι ἀρχηγοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, κατήλθον ἐκ τοῦ λόφου πρὸς συνάντησιν τούτων. Ὁ ἀγγελιαφόρος ἦτο μεγαλοπρεπῆς ἀνὴρ καὶ ἐφόρει τὸ κεκωνοκίμενον ἐκ δέρυματος λεοπαρδάλεως ἐνδυμα.

— Σὺς χαιρετῶ! ἐφώνησεν οὗτος. Ὁ βασιλεὺς χαιρετῶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐξηγήθησαν ἐναντίον του. Ὁ λέων χαιρετῶ τοὺς ὄντας οἱ ὁποῖοι ὁρῶνται περὶ αὐτόν. — Οὐκίλησον, εἶπον ἐγώ. — Αὐτὰ λέγει ὁ βασιλεὺς. Πικροδοθῆτε εἰς τὸ τέλος τοῦ βασιλέως, προτοῦ χεῖρότερον τι ἐπιπέσῃ καὶ ἡμῶν. — Ποῖοι εἶνε οἱ ὄροι τοῦ Τσάλα, ἠρώτησα ἐγὼ ἐκ περιεργίας. — Οἱ ὄροι τοῦ εἶνε φιλέυπλαγγνοι ἀξιοὶ μεγάλου βασιλέως. Ἰδοὺ οἱ λόγοι τοῦ Τσάλα, τοῦ

μονοφθάλμου τοῦ κραταιοῦ, τοῦ συζύγου ἑκατὸν γυναικῶν, τοῦ Κυρίου τῶν Κουκουάνα, τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Μεγάλου Δρόμου, τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν Παραδόξων οἱ ὁποῖοι κἀνήνται ἐν σιωπῇ εἰς τὰ ἐκεῖ ἐπέρα ὄρη, τοῦ Ἐλέφαντος τὸ βῆμα τοῦ ὁποῖου κἀμνει τὴν γῆν νὰ τρέμῃ τοῦ πανυψήλου, τοῦ μέλανος, τοῦ σοφοῦ, τοῦ βασιλεύοντος ἀπὸ γενεῶν γενεῶν! Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Τσάλα. «Θὰ λάβω οἶκτον, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ μετ' ὀλίγον μόνον αἶμα. Εἰς μεταξὺ τῶν δέκα ἐπαναστατῶν θὰ ἀποθάνῃ, οἱ ὅποιοι θὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια ἐλεύθεροι. Εἰς τῶν λευκῶν ὅμως, ἐκεῖνος ὅστις ἐγένετο πρόξενος τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ μου Σηράγα, καὶ ὁ μαῦρος ὁ δούλος του, ὁ ὁποῖος διατείνεται ὅτι ὁ θρόνος ἀνήκει εἰς αὐτόν, καὶ ὁ Ἰνβάδος ὁ ἀδελφός μου ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται τὴν κατ' ἐμοῦ ἐπανάστασιν, θὰ ἀποθάνωσιν διὰ βασάνων, ὡς θύματα πρὸς τὴν «Σιγῶσαν». Ἰδοὺ οἱ φιλέυπλαγγνοι λόγοι τοῦ Τσάλα.

Ἀφοῦ συνεζήτησα ἐπ' ὀλίγον μετὰ τῶν ἐτέρων, ἀπήντησα πρὸς τὸν κήρυκα βροντοφώνως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀκούωσιν οἱ στρατιῶται, τὰ ἐπόμενα.

— Ὑπαγε ὀπίσω, σκύλλε πρὸς τὸν Τσάλα, ὁ ὁποῖος σὲ ἐξέπεσε, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὅτι ἡμεῖς, ὁ Ἰνβάδος, ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς τῶν Κουκουάνα, οἱ λευκοὶ οἱ ἐγγόμενοι ἀπὸ τοὺς ἀστέρους, οἱ ὁποῖοι σκιάζουσι τὴν σελήνην, ὁ Ἰνβάδος, καὶ οἱ ἀρχηγοί, ἀξιωματικοί, στρατιῶται καὶ ὁ λαὸς ὁ ἐναυθὰ συνηθισμένος, ἀπαντῶσι καὶ λέγουσι. «Ὅτι δὲν θὰ παραδοθῶμεν, ὅτι προτοῦ ὁ ἡλῖος δύσῃ δις, τὸ πτώμα τοῦ Τσάλα θὰ κρέμαται εἰς τὴν πύλῃν τοῦ οἴκου του, καὶ ὁ Ἰνβάδος, τὸν πατέρα τοῦ ὁποῖου ὁ Τσάλα ἐφόρεσε, θὰ βασιλεύσῃ ἀντ' αὐτοῦ» καὶ πρόσθε μὴπως ἐγείρει τὴν χεῖρα ἐναντίον ἀνθρώπων ὁμοίων μετ' ἡμᾶς.

Ὁ κήρυξ ἐγένετο. — Δὲν τρομάζετε ἐμὲ, μετὰ τοὺς κομπαστικὸς λόγους σας, ἐφώνησε. Φανήτε γενναῖοι αὐτοῖν, ὡς εἶπε οἱ ὁποῖοι σκοτίζετε τὴν σελήνην. Φανήτε γενναῖοι καὶ πολεμῆταί. Χαίρετε. Ἦτος συναντηθῶμεν κατὰ τὴν μάχην, μὴ φύγετε διὰ τοὺς ἀστέρας, ἀλλὰ περιμενετέ με, παρακαλῶ, ὡς λευκοί.

Μετὰ τὸν σαρκασμὸν τοῦτον ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἡλῖος ἔδυσε.

Ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε πλήρης ἐργασίας, διότι καίτοι κορυφαίως, αἱ προπαρασκευαί μας διὰ τὴν μάχην τῆς ἐπομένης ἐξηκολούθησαν καὶ διαγυρεῖς συνεχῶς ἐστελλόντο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Τέλος, μίαν ὥραν πρὸ τῶν μεσσημέριον, πᾶν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ εἶχε τελειώσει καὶ τὸ στρατόπεδον, ἐκτὸς τῶν συνηθῶν φωνῶν τῶν νυκτοφουρῶν, ποιεῖσεν εἰς σιωπῇ.

Ὁ Σέρ Ἐρρίκος καὶ ἐγὼ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἰνβάδος, καὶ ἐντὸς τῶν ἀρχῶν, κατήλθομεν ἐκ τοῦ λόφου καὶ ἐπεθεωρήσαμεν τοὺς σταθμούς τῶν σκοπῶν. Ἐνθὺ μετεβίβωμεν, αἰφνιδίως, πανταχόθεν λόγους ἐπιβουλιῶν ἀποστολῶν καὶ πάλιν ἐξηφανίζοντο, μετὰ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ σύνθημα. Ἦτο καταφανὲς ὅτι οὐδεὶς φρουρὸς εἶχεν ἀποσυρθῆ. Κατόπιν ἐπεστροφῆμεν, διὰ μέσου τῶν λοιπῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἴσως διὰ τελευταίαν φοράν.

Τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἀνταντὸκλόμενον ἐπὶ τῶν ἀστεριῶν αὐτῶν, ἐπαίχεν ἐπὶ τῶν γραμμῶν ἰσχυρῶν τῶν καὶ καθίστα ταῦτα φασματικῶδη. Ὁ ψυχρὸς ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἔσειε τὰ βήλα ἐκ πετρῶν λωφία τῶν. Ἐκεῖ ἐκείνο ἐν ἀγρία συγχεῖται, μετὰ τὰ ὅπλα κατὰ γῆς παραπλεύσους καὶ τὰ μέλη κατὰ διαφόρους στάσεις.

— Ποῖοι ἀπὸ αὐτοὺς ὑποθέτειτε ὅτι θὰ ζῶσι κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν αὐρίον; ἠρώτησεν ὁ Σέρ Ἐρρίκος.

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν, καὶ παρετήρησα πάλιν τοὺς κοιμωμένους ἄνδρας καὶ εἰς τὴν κορυφαίαν καὶ ἐξημεμένην φαντασίαν μου, ἐφαίνετο ὅτι ὁ θάνατος εἶχεν ἐπιπέσει τὴν τροχίδα τοῦ ἐφ' ὅλων. Εἰς τὸ πνεῦμα μου ἐσχηματίσθησαν ἰδέαι τῆς ἐπιχειρήσεως σφαγῆς καὶ ἡ καρδία μου κατεβλήθη ἀπὸ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ θλίψεως μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων τὴν νύκτα ἐκείνην γιλιάδας ἀνδρῶν ἐκοιμῶντο ἐν ὑγείᾳ, τὴν ἐπαύριον, πολλοὶ τούτων, ἡμεῖς αὐτοὶ ἴσως, μετὰ αὐτῶν θὰ εὐρισκόμεθα ψυχροὶ μετὰ τοῦ θανάτου τὴν ἀκαψίαν. Αἱ σύζυγοι πολλῶν θὰ καθίσταντο γῆραι, τὰ τέκνα τῶν θὰ ἦσαν ἄνευ πατρός, καὶ δὲν θὰ ἐπανεβίβον αὐτοὺς πλὴν. Μόνον ἡ προικονία σελήνη θὰ ἐξηκολούθει λαμπρὰ γαληνία, ὁ νυκτερινὸς ἀνεμὸς θὰ ἔσειε τὴν γλῶσσην καὶ ἡ εὐρεῖα γῆ θὰ ἀνεπαύετο, ὅπως συνήθιζε καὶ ἀπαύετα ἀπὸ αἰῶνων καὶ ὅπως θὰ πᾶσῃ ἐπὶ αἰῶνας αἰῶνων ἀφοῦ ἡμεῖς ληθρονηθώμεν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρωπος δὲν ἀπονήσκει ἐπ' ὅσον ἡ γῆ, ἡ ὅποια εἶνε καὶ μήτηρ αὐτοῦ καὶ μνημεῖον αὐτοῦ τοῦτοῦ ὄντος, παραμένει. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ γίνεσθαι. Ἡ πνοὴ ὅμως πᾶν ὅπου ἀνεπνεύσεν, εἰσέτι πνεῖ ἐπὶ τὸν ὄρειον, ὁ ἡγῶς τῶν λέξεων, τὰς ὁποίας ἐξεφώνησεν, εἰσέτι ἀντη-

γεῖ διὰ τῶν ἐκτάσεων, αἱ σκέψεις τὰς ὁποίας ἡ διάνοιά του ἐγέννησε κατέστησαν κληροδότημα ἡμῶν τῶν σήμερον διαδιούτων. Τὰ πάθη αὐτοῦ εἶνε τὰ αἷτια τῆς γενήσεώς μας, ἡ γὰρ καὶ ἡ λύπη τὰς ὁποίας ἠσθάνθη εἶνε οἱ καθημερινοὶ μας οἴλοι, τὸ τέλος τὸ ὁποῖον τὸν κατέλαβε, ἀναμῆνε καὶ ἡμεῖς.

Ἀληθῶς τὸ σύμψαν εἶνε πλήρες σκιῶν, τῶν προαπελθόντων, οὐκί φασμάτων λευκοπέπλων, ἀλλὰ ἐκ τῶν ἀσθέτων στοιχείων τῆς ἀτομικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ὑπάρξατά ποτε, δὲν ἀπονήσκει, καίτοι κἀμπτει καὶ μεταβάλλεται καὶ πάλιν μεταβάλλεται καὶ ἐξακολουθεῖ μεταβαλλομένη συνεχῶς καὶ αἰωνίως.

Παντοειδῆς σκέψεις παρομοίας φύσεως διήρχοντο διὰ τοῦ πνεύματός μου, διότι ἐφόσον κατηγορεῖσθαι μετὰ λύπης μου βλέπω, ὅτι ἡ μιστή συνήθεια τῆς σκέψεως καὶ τοῦ ῥεμβασμοῦ, μετὰ καταλαμπάνει. Ἐνῷ ἰστάμην καὶ ἐβλεπον τὰς φανταστικὰς καὶ ἀγρίας σειρὰς τῶν πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο, ὅπως θὰ εἴπωμεν, ἐπὶ τῶν ὑπῶντων.

— Φοβοῦμαι πολὺ, λέγω. Ὁ Σέρ Ἐρρίκος ἐγένετο καὶ ἀπήντησε: — Σὲ ἤκουσα καὶ ἄλλοτε λέγοντα τὸ αὐτὸ ἄλλαν.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε. Ἀμφιβάλλω πολὺ. ἂν κἀνεις ἀπὸ ἡμᾶς θὰ ζῆ αὐρίον. Θὰ ἐπέλθῃ ὁ ἐχθρὸς ἐναντίον μας, μετὰ δύναμιν μεγάλην καὶ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιστῶμεν.

— Δὲν ἐπρεπε νὰ ἀναμειθῶμεν εἰς τοιοῦτου εἶδους ὑπόθεσιν, ἀφοῦ ὅμως ἀνεμείθωμεν... Μᾶς ἠπείλησαν μετὰ βασανιστήρια καὶ πρέπει νὰ πολεμήσωμεν. Γνωρίζω ὅτι ἡ μάχη θὰ εἶνε φοβερά, ἀλλὰ θὰ πράξωμεν τὸ καθήκον μας.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἀπεχωρίσθημεν διὰ νὰ κοιμηθῶμεν ἐπὶ τινος ὥρας.

Τὴν αὐγὴν μᾶς ἐξύπνησεν ὁ Ἰνβάδος, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπεν, ὅτι μεγάλη δραστηριότης παρετηρεῖτο εἰς τὸ Λόο, καὶ ὅτι σῶματα ἀκροβολιστῶν τοῦ βασιλέως ἐπήρχοντο ἡδὴ κατὰ τῶν ἐμπροσθοφυλάκων μας.

Ἦγέθημεν καὶ ἐνεδύθημεν, φορέσαντες τὰ ἀλυσωτὰ ὑποκάμισα, τὰ δῖρα τοῦ βασιλέως, διὰ τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἡγῶμονοῦμεν. Ὁ Σίρ Ἐρρίκος ἐνεδύθη ὡς ἰθαγενῆς πολεμιστῆς.

— Ὅταν εὐρίσκειται κἀνεις εἰς τῶν Κουκουάνα τὴν χώραν, πρέπει νὰ κάμῃ, ὅτι καὶ οἱ Κουκουάνοι, παρετήρησεν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γουόλφ, καὶ τὸν αὐτόν μου, ἐφορέσαμεν τὰ πριωνὰ ἐνδύματα προσθέσαντες μόνον ἐπὶ τῶν πέλων μας μερικὰ πετὰ ὑψηλὰ ὡς λωφία.

Ὅταν ἠτοιμάσθημεν τέλος καὶ παρετάξαμεν τὰ στρατεύματά μας ἐρήψαμεν τὰ βλέμματα ἡμῶν πρὸς τὸ Λόο, ὅπου διεκρίναμεν τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως ἐπερχόμενα ἡδὴ καὶ ἡμῶν διηρημένα εἰς τρεῖς πυκνὰς στήλας. Τὸ ἐν σῶμα ἐπήρχετο δεξιὰ, τὸ ἕτερον ἀριστερὰ, τὸ τρίτον δὲ κατὰ μέτωπον πρὸς ἡμᾶς.

— Αἱ λέγει ὁ Ἰνβάδος μέλλουσι νὰ μᾶς προσβάλλωσιν ἀπὸ τρία μέρη, ταυτοχρόνως.

Ἦτο τοῦτο μίᾳ εἰδησίᾳ σοβαρά, διότι ἡ θέσις ἡμῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, τοῦ ὁποῖου ἡ περιφέρεια ἦτο ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μιλίου, ἐπέτρεπε ἢ εἰς ἕν σημείον μόνον νὰ συγκεντρωσώμεν ἅπασαν τὴν ἀμυντικὴν ἡμῶν δύναμιν. Ἀφοῦ ὅμως ἠγνοοῦμεν εἰσέτι πόθεν θὰ ἐγένετο ἡ ἐφόδος, ἐδῶκαμεν τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τοὺς διαφόρους ἀξιωματικούς διὰ νὰ ὦσιν ἔτοιμοι νὰ δεγθῶσι τὸν ἐχθρὸν πανταχόθεν.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ ἐπιθεσις.

Βραδέως καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐμφανίσεως σπουδῆς ἡ παραγῆ, αἱ τρεῖς στήλαι ἐπροχώρουν. Ὅταν ἀπέγον ἀπὸ τῆς πεντακασίας περιποῦ ὑάδας ἡ κυρία ἡ κεντρικὴ στήλη ἐσταμάτησε ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἡ ὁποία ἐξετείνεται πρὸς τὸν λόφον, ὅπως ἐκείθεν ἔχον ἐνυχωρίαν τὰ τείγματα νὰ κυκλώσῃ τὴν ἀκρόπολιν μας, ἡ ὁποία εἶχεν, ὡς εἴπωμεν, σχῆμα πετάλου. Σκοπὸς τοῦ κινήματος τούτου ἦτο νὰ δοθῇ κατ' ἡμῶν ταυτοχρόνως ἐφόδος ἀπὸ τρία μέρη.

— Ἄν εἶχον τηλεβόλον, ἐστέναξεν ὁ Γουόλφ, παρατηρῶν τὰς κἀτωθεν ἡμῶν φαλάγγας, θὰ ἐσάρονα ὅλα αὐτὰ τὰ μαυροπέτσα στήν στιγμὴν.

— Ναί, ἀλλὰ κἀνὸν δὲν ἔχομεν καὶ ὅ,τι θὰ κάμωμε, θὰ τὸ κάμωμε μετὰ τὰ ὅπλα μας, λέγει ὁ Σίρ Ἐρρίκος. Κῦτταξέ πῶτον πλησίον εἶνε ὁ ἀρχηγὸς ἐκείνους. Ποῖος τὸν καταφῆσε;

Ἦ φράσις αὐτοῖ μοι ἐκέντησε τὴν ὄρεξιν καὶ πληρώσας τὸ ὄπλον μου, ἀνεμῶν νὰ προχωρήσῃ ὁ φιλαράκος ὀλίγον ἀκόμη, ὅπου καὶ ἐπαύετο, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὰς θέσεις μας καλλίτερον συνοδείᾳ ἀξιωματικῶν τινός. Τότε γονυπετήσας ὑπέστην λίθου, ἐσκόπευσα. Τὶ τὰ θέλετε. Ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἡ ἐξ ἄλλης τινος αἰτίας, ὅταν ἐπυροβόληται εἶδος, ὅτι ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ μου, διότι, ὅταν ὁ κλητὸς διελύθη, παρετήρησα τὸν

Ἡ ὑψηλοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ρόζα Βίσσετ ἐκ Φιλανδίας ἡ ὁποία εἶνε 22 ἐτῶν ἡλικίας καὶ 2 μέτρον καὶ 20 ἑκατοστῶν ὕψους καὶ προσετι χαιρέσσα καὶ ὠρατοκίτη ἔχουσα καὶ θανηματὰς

ἀρχηγὸν ὄρειον, ἀβαλθῆ, ἐνῷ ὁ ἀξιωματικὸς του ὑπὸ πανικοῦ καταληφθεὶς εἶχε πέσει κατὰ γῆς ὡς νεκρός.

— Μράβο! Ἄλλαν! ἐφώνησεν ὁ Γουόλφ, τὸν ἐτρομάξες γὰρ καλά.

Τοῦτο μετὰ ἐξοργισμῶν, διότι δὲν μοι ἀρέσκεν νὰ ἀποτυγχάνω δημοσίᾳ, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν μου ἐξεκένεσα κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν δευτέραν βολήν. Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀπέτυχον. Ὁ πτωχὸς ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἀμέσως ἐξηπλώθη κατὰ γῆς ἄπνους.

Τὰ συντάγματά μας τὰ ὁποῖα εἶδον τὸ κατόρθωμά μου ἐκείνο ἐξητωκραύγασαν μεγαλοφώνως διὰ τὴν μαγείαν τῶν λευκῶν, τῶν ὁποίων ἐξέλαβον ὡς καλὸν οἰωνόν, ἐνῷ αἱ ἐχθρῖκα δύναμις ἤρχισαν νὰ ὀπισθοχωροῦσιν μετὰ σύγχυσιν. Μετ' ἐμὲ ὁ Σίρ Ἐρρίκος καὶ ὁ Γουόλφ ἤρχισαν πυροβολοῦντες καὶ ἐπτά ἕως ὀκτὼ πτώματα ἦσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πυροβολισμῶν τῶν.

Ὅταν ἐπαύσαμεν πυροβολοῦντες ἠκούσθησαν κραυγαὶ δεξιόθεν καὶ κραυγαὶ ἀριστερόθεν. Τὰ δύο σῶματα ἐνήρχοντο τὴν ἐφοδόν. Ἐπήρχοντο μετὰ κραυγᾶς καὶ ἄγρια τὸσον ὀρυκτικῶς καὶ τὸσον πυκνῶς, ὥστε οἱ πυροβολισμοὶ καὶ αἱ σφαῖραι τὰς ὁποίας ἐρρίψαμεν κατ' αὐτῶν οὐδαμῶς τοὺς ἐπτόθησαν καὶ μᾶλλον ὁμοιάζον πρὸς μικροὺς λίθους ῥιπτομένους κατὰ γιγαντιαίου κύματος. Ἡ μάχη ἤρχετο καὶ ἐκατέρωθεν ἤρχισαν νὰ πίπτωσιν οἱ ἄνδρες ὡς φύλλα φθινοπώρου.

Δύο σειραὶ ἀνδρῶν ἰδικῶν μας εἶχον ὀπισθοχωρήσει, καὶ τρίτη ἐπέπιθετο κατὰ τῶν ἐξορμῶντων οἱ ὁποῖοι ἐδεκατίχοντο κυριολεκτικῶς. Ἡ μάχη ἦτο ἀμφίβολος, ὅτε ὁ Σίρ Ἐρρίκος μετὰ τοῦ Γουόλφ ὤρμησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πυκνοτέρου μέρους τῆς μάχης πολεμοῦντες ὡς λέοντες. Ὁ ἐχθρὸς ἤρχετο τότε νὰ ὀπισθοχωρῇ καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἀγγελιαφόρος ἐφθασε λέγων ὅτι ἡ ἐξ ἀριστερῶν ἐπιθεσις εἶχεν ἀποκοροσθῆ. Ἦρχετο νὰ γαίρω πιστεύω ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ὑπόθεσις εἶχε τελειώσει, ὅτε πρὸς μεγάλην μου φρίκην παρετήρησα τοὺς ἀνδρας μας, οἱ ὁποῖοι ἀνθίσταντο κατὰ τῆς ἐκ δεξιῶν ἐφόδου καταδιωκόμενοι ὑπὸ πλήθους ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ μέρος ἐκείνο ἐφαίνοντο ἐπιτυγχάνοντες.

Ὁ Ἰνβάδος, ὁ ὁποῖος ἵστατο πλησίον μου κατενόησε τὴν κατάστασιν καὶ ἔδωκε μίαν ταχίαν διαταγὴν, προσκαλέσας τοὺς ἀνδρας, οἱ ὁποῖ

και ο Γουόλφ ήταν πλησιών μου και με έβλεπε με νερο.

— Πώς αϊθάνεσαι τον εαυτόν σου; με ήρωτη-σεν ανησυχώς.

— Ηγέρθη και απήντησε:

— Καλά, ευχαριστώ.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἐνόμισα ὅτι τὰ ἐτίναζες.

— Ὁ, ἀκόμη, παιδί μου. Καί πῶς ἐτελείω-σεν αὐτή ἡ ὑπόθεσις;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ ἔθροος ἔχει ἀποκρου-σθῆ πανταχόθεν. Αἱ ἀπόλεια ὅμως εἶνε τρομα-ραί. Ἀπὸ τὸ μέρος μας εἶνε δύο χιλιάδες πλη-γωμένοι καὶ φονευμένοι, ἀπὸ τὸ μέρος δὲ τοῦ ἔθροος τοεὶς χιλιάδες. Κύτταξε ἐδῶ! καὶ μοὶ εἰδείξτε τὰ ποῖα.

Πανταχοῦ ἐκείντο φονευμένοι καὶ πολλοὶ πλη-γωμένοι ἐκομίζοντο εἰς τοὺς ἐγγυφίους ἰατροὺς. Ἄν ἡ πληγὴ δὲν ἦτο θανάσιμος, οἱ πληγωμένοι μετεφέροντο εἰς ἀσφαλὲς μέρους καὶ πᾶσα περικοπή-σις εἰδοτο εἰς αὐτούς. Ἄν ὅμως ἡ πληγὴ ἦτο τοιαυτὴ ὥστε νὰ ἀπειλήσῃ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ μοι-ραίου τέλους, τότε πρῶτα φοβερὸν ἐλάμβανε χώραν. Εἰς τῶν ἰατρῶν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐξήταξε τὸν ἀσθενῆ, ἤνοιγεν ἐπιτηδεῖας μὲν ἀρτηρίαν δι' ὅσας ἐμάχωντο καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὁ πόνος ἐξέπνευ.

Ἐπὶ ἐνὸς ὑψώματος εὗρομεν τὸν Σιρ Έρρίκον, ὁ ὁποῖος εἰσέτι ἐκράτει πέλεκυν καὶ συνεβουλεύετο μετὰ τοῦ Ἰνῶζι, τοῦ Ἰνῶδος καὶ τινῶν ἄλλων ἀρχηγῶν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶσαι ζωντανός Ἄλλαν. Δὲν εἰσεύω τί σκοπεῖς νὰ ποιῆσῃ ὁ Ἰνῶζι. Φαίνεται ὅτι καίτοι ἠτήθη ὁ Τσάλα, λαμβάνει ἐνίσχυσεις καὶ εἶνε διατεθειμένος νὰ μᾶς πολιορ-κήσῃ διὰ νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν.

— Ἀσχημὸν τοῦτο.

— Ναί. Ἐκτὸς τούτου ὁ Ἰνῶδος λέγει ὅτι αἱ προμήθειαι τοῦ ὕδατος ἐξηγητήθησαν.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ χειρότερον λέγει ὁ Ἰνῶδος. Ἡ πηγὴ δὲν δύναιται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τοσούτου πλήθους. Πῶς νυκτωσὴ θὰ διψώμεν ὅλοι. Σεις εἴσθε σοφοί, καὶ βεβαίως εἰδότε πολέμους εἰς ἄλλας χώρας. Τί μᾶς συμ-βουλεύετε λοιπὸν νὰ πράξωμεν; Ὁ Τσάλα, ἐπρο-μηθεύθη νὰ στρατεύματα πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν πεσόντων. Δὲν θὰ κάμῃ μίως νέαν ἐπιθεσιν. Δὲν πολυᾶ. Ὁ μᾶς περικυκλώσῃ, ὅμως καὶ θὰ κόψῃ τὰς τροφὰς μας.

— Σε ἀκούω, εἶπον.

— Ὅστε βλέπετε, ὅτι δὲν ἔχομεν ὕδωρ, ὀλι-γίστας δὲ τροφὰς. Ὁρῶμεν νὰ ἐκλέξωμεν με-ταξὺ τριῶν πραγμάτων. Ἡ νὰ μείνωμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν ἐδῶ, ἢ νὰ εὐρωμεν διέξοδον καὶ νὰ φύγωμεν πρὸς βορρᾶν ἢ... νὰ ὀρμηώσωμεν κατὰ τοῦ Τσάλα. Τί συμβουλεύεσθε σεις;

— Τί λέγεις σὺ Ἰνῶζι; ἠρώτησε.

— Ὁχι, πάτερ ἀπήντησεν ὁ τῶος ὑπέρτερος μας, ὁμίλησον σὺ καὶ ἄς ἀκούσωμεν ἡμεῖς, οἱ ὁ-ποῖοι: εἴμεθα ὡς νῆπια ἐνώπιόν σου τοὺς σοφοὺς λόγους σου.

Προσκαλούμενος τοιοῦτοτρόπως, συνέστησα νὰ ἐνεργήσωμεν ἀμέσως ἐπιθεσιν κατὰ τοῦ Τσάλα πρὶν ἐνισχυθῆ ἑπαρκῶς καὶ πρὶν τινὲς τῶν ἀρχη-γῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μὲ ἡμᾶς μεταβῶσι πρὸς τὸν βασιλέα καὶ κλείσωσι μετ' αὐτοῦ εἰρήνην.

Ἡ γνώμη μου ἐγένετο εὐμενῶς δεκτή. Ἡ πραγματικὴ ὅμως ἀπόφασις ἀπέκειτο εἰς τὸν Ἰ-νῶζι, ὅστις ἀκούσας εἶπε προκηρυχθῆ νόμιμος βασι-λεύς, ἠδύνατο νὰ ἐξασκῆ ἀπεριόριστα κυριαρχικὰ δικαιώματα.

Μετὰ τινὰ σιωπὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐ-φάνη βυθισμένος εἰς βαθεῖαν σκέψιν, ὁμίλησε.

— Φίλοι μου, λευκοί, καὶ Ἰνῶδο καὶ λοιποὶ ἀρχηγοί. Θὰ κτεπήσω τὸν Τσάλα σήμερον καὶ εἰς τὴν μάχην ταύτην θὰ ἀποφασισθῇ τὸ πᾶν. Βλέ-πετε τὸ στενὸν ἐκείνο; Ὅταν πλησιάζῃ ἡ ἐσπέρα σὺ θεῖο μου πορῶσθησον πρὸς τὴν γωνίαν ἐκεῖνην. Ὁ Τσάλα θὰ ἐξαποστείλῃ κατὰ σοῦ τὴν στρατιάν του. Τὸ μέρος ὅμως εἶνε στενὸν καὶ τὰ συντάγ-ματα θὰ ἐπέρχονται, τὸ ἔν κατόπι: τοῦ ἄλλου. Θὰ ἔχετε ὄγυρα βέσεις, ἐγὼ θὰ ἔλω ὅπισθεν καὶ θὰ ἔχωμεν τὸν ἔθροον εἰς τὸ μέσον. Θὰ πολεμή-σωμεν τότε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ στενὸν ὡς λέοντες. Καὶ ἐνῶ ἡ μάχῃ θὰ προχωρῇ τρίτον σῶμα στρα-τοῦ θὰ ἐπιτεθῆ αἰχμηδίας κατὰ τοῦ Τσάλα. Πρέ-πει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ νικήσωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὴν εἰρήνην εἰς τὸ Λοο. Τώρα ἄς φάγω-με καὶ ἄς ἐτοιμασθῶμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ἐπαρχιακόν

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ γραφεῖον ἐπαρχιακῆς ἐφημε-ρίδος. Εἰσέρχεται τις βιαστικός:

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Διευθυντής;

— Δὲν εἶνε ἐδῶ, κύριε, ἀλλὰ τὸν ἀντικαθιστῶ ἐγώ, ὅτι θέλετε ἡμπορεῖτε νὰ τὸ εἰπῆτε εἰς ἐμέ-εἰπεν ὁ χρεὶ ὑποδιευθυντοῦ ἐκτελῶν νεαρὸς ἀρ-χάριος.

— Μὰ ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ τὸν ἴδιον, νὰ τοῦ δώσω κάτι.

— Ἥμπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἀφήσετε, κύριε.

— Τότε πάστε, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τοῦ τὸ δώσετε. Καὶ τοῦ δίδει ἕνα ἡχηρὸν ράπισμα.

— Μὰ κύριε...

— Εἶνε διὰ τὰ ὅσα φέμματα ἐγραψέ σήμερον!

Ἡ κριτικὴ.

— Καὶ λοιπὸν τί σᾶς εἶπεν ὁ διευθυντής διὰ τὸ διήγημα;

— Δὲν με ἀπῆλπισε. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν κανεῖς εὐρίσκατο εἰς ἐρημὸν τινα νῆσον χωρὶς κανέν ἄλ-λο βιβλίον, θὰ εἰδείαζε πολὺ ευχαρίστως τὸ διήγημά μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΝΑ-ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ δάκρυα

Τὸ δάκρυ ὡς ἐμεγεθύθη δ' ἐπὶ τούτῳ φακοῦ καὶ ἐφωτογραφήθη ὑπὸ τοῦ φυσιολό-γου Τζαίμς Σκῶτ.

Οἱ σταυροὶ οἱ ὁποῖοι φαίνονται ἐπ' αὐ-τοῦ εἶνε κατὰ κρυσταλλοὶ μικρο-ελάχιστοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθη τῶρα ἐσχάτως ὅτι περιέχουν τὰ δάκρυα.

Ρωσικὰ χάλια

Ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς τῆς Δανίας Χρι-στιανός, ἦτο, ὡς γνωστόν, ἀριστος ἵππεὺς καὶ φίλιππος ἑκτακτος.

Ὅλιγα ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τσά-ρου Ἀλεξάνδρου Γ', ἀπεφάσιεν οὗτος νὰ χάρισῃ εἰς τὸν πενθερὸν του ἐπὶ τῷ Ἰωβι-λαίφ του ἐν ζεῦγος ὄρατιον ἵππων. Εἰς αὐ-τοκρατορικῆς αὐλικῆς ἐπεφορτίσθη τὴν ἀγο-ρὰν αὐτῶν. Αὐτὸς ὁ Τσάρος, πρὶν ἢ τοὺς στείλῃ εἰς Δανίαν, ἐξεύξε τοὺς δύο ἵππους εἰς μίαν τῶν ἀμαξῶν του, καὶ ὠδήγησεν ὁ ἴδιος ὡς ἡνίχιος διὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ καὶ τοὺς εὗρεν ἀρίστους. Εἶγεν ἐξοδευθῆ ὀλί-κηνος περιουσία διὰ ν' ἀγορασθῶν εἰς τὴν μεσημβριονίαν Ρωσσίαν. Παρεδόθησαν εἰς ἐ-δικοῦς ἱπποκόμους νὰ τοὺς φέρουν εἰς τὴν Κοπεγχάγην. Ἄλλ' ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ θαυ-μασμὸς τῶν αὐλικῶν τοῦ Βασιλεως Χριστι-ανου, ὅταν ἀντὶ ἐκτάκτων ἵππων, εἶδον δύο ἱππάρια κοινὰ ἀμάξια παρουσιασθέντα. Ἐνομίσθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐγίνε κάποια ἀνταλλαγή, ἀλλ' ἡ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀνταλλαγή ἐγένετο εἰς αὐ-τὴν τὴν Πετρούπολιν παρὰ τῶν ὑπαλλή-λων τοῦ Τσάρου. Ὁ καλὸς Χριστιανὸς ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ δυσχερεστήσῃ τὸν γαμβρὸν του διὰ τὴν ἀπάτην, ἥτις ἄλλως θὰ εἶγεν ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν ἐξέριξιν τῶν δρα-στῶν εἰς Σιβηρίαν. Διὰ τοῦτο διέταξεν εἰς τοὺς αὐλικῶν του καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς Β. οἰκογενείας αὐστηρὰν σιωπὴν. Ὅταν τὸ θέ-ρος ὁ Τσάρος ἦλθεν εἰς Κοπεναγὴν καὶ ἐξε-φρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὰ ἄλογα, παρήγγειλεν ὁ Βασιλεὺς νὰ φέρωσιν ἐν ζεῦ-γος ἕκ τῶν ἰδικῶν τῶν ἀρίστων, καὶ τὰ παρουσιάσων ὡς τὰ δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του, τῶν ὁποίων τὰ προτερήματα ἦσαν ἀνεκτίμητα, ἔλεγε. Ὁ Τσάρος, ὅστις εὐκόλως ἠπατήθη, ἐξέφρασε τὴν πλήρη του εὐαρέσκειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Οἱ ἵπποι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκρίθησαν διόλου ἄ-ξιοι παρουσιάσεως εἰς βασιλικὴν ἀμαξίαν, εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Κο-πεναγῆς, ἐκτελοῦντες μεταγωγικὰς ὑπηρε-σίας τῶν χρεωδῶν τοῦ οἴκου.

Οἱ σημερινοὶ Σπαρτιάται

Οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται διεκρίνοντο ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν διὰ τὴν ἑμφυτον ἀνασκο-πὴν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καθαρῶσιν: καὶ βελ-τιώσωσι τὴν φύσιν τῶν ἀπογόνων των. Σῆ-μερον πάλιν ἀναφάνονται τοιαῦται τάσεις πρὸς καθαρισμόν τῆς φυλῆς. Ἄλλοτε ὑπῆρ-χον ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι: χωρὶς νὰ διατάζω-σιν ἐζήτησαν νὰ φονεύωνται οἱ πάσχοντες ἀπὸ ἀνιάτους ἀσθενείας: ἄλλοι ἐγνωμοδό-τησαν ἵνα τὰ ἀσθενικά γεννόμενα παιδιά ἐγκαταλείπωνται προτιμότερον παρὰ νὰ αὐξάνωνται πρὸς πτωχείαν, ἀθλιότητα καὶ βάρος τῶν ἄλλων. Ἄλλὰ παραδοξοτάτην πλάνην θεωρεῖ ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Ἰατρικοῦ Ἀμερικανικοῦ Συνδέσμου», τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Νόρτν, ὀνομαστοῦ ἱατροῦ, ὅστις δημο-σίαι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χάρβορν δι-δάσκει, ὅτι ὅσοι εἶναι ἀνευ ἐλπίδος θερα-πειᾶς τρελλοὶ ἢ ἀσθενεῖς πρέπει νὰ τοὺς ἐξακόμωμεν καὶ τοῦτο ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπό-ψεως. Ἄλλὰ ἡ Αἰσθητικὴ πρέπει νὰ συμ-

βαδίξῃ μετὰ τῆς Ἠθικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐπι-τρέπει νὰ ἀναζήσῃ τοιοῦτος σπικρατισμὸς εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Οὐδ' ἡ ἱατρικὴ τὸ ἐπιτρέπει, καὶ εἶναι παραγνώρισις τοῦ ἱα-τρικοῦ καθήκοντος ἡ διδασκαλίαι τοῦ Νόρ-τεν: οἱ ἱατροὶ ἄλλως οὐδὲ τὴν εὐθύνην καὶ ἐπαυρομένην τοιαύτης ἀπνευστικῆς ἀρχῆς θ' ἀνελάμβανον, ὅτε θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀνομο-λογήσωσι τὴν ἀνικανότητά των νὰ θερα-πεύσωσιν οἰκονόηποτε ἀσθενεῖαν. Ὅθ ἦτο ἄλλως τε καὶ δύσκολον νὰ οὐσιθῇ εἰς ποίας περιστάσεις καὶ εἰς πόσον βαθμὸν θὰ ἠδύ-ναντο οἱ ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσι δηλη-τηριώδεις οὐσίας πρὸς ἐλαφρύνσιν ἢ συντό-μωσιν τῶν πόνων τῶν ἀνιάτων ἀσθενῶν.

Εἰς ἐπίσκοπος ἐν Ἀμερικῇ δημοσίαι ἐπ' ἐκκλησίας, ἐπετέθη λάβρος κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ Νόρτεν προῦχώρησε μάλιστα καὶ εἰς τὸ νὰ κατάρτησιν τοὺς ἱατροὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι: διὰ ἀναισθητικῶν φαρμάκων ἐπίζη-τοῦν νὰ ἀφαιρέσωσιν ὑπὸ τοῦ ἀσθενεῖος τὴν συναίσθησιν καὶ τὸ αἴσθημα τῶν πόνων, τὰ ὁποῖα ἐπιφέρουσιν ἐνίοτε καὶ τὸν θάνα-τον αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι ὅμως ἄσπονον διότι ὁ ὑπερβολικὸς πόνος φέρει συνήθως καὶ ἐξάν-τλησιν τοῦ ἀσθενεῖος, καὶ ἑνὶ μίᾳ ἀναισθη-σίᾳ τοῦ πόνου, ἔστω καὶ τεχνικῇ, φέρει ἐνίοτε καὶ σωτηρίαν αὐτοῦ τοῦ ἀσθενεῖος. Ἄλλὰ ἂν τοῦτο δὲν κατορθούται, πικραί-νεται ὀπωσδήποτε ἡ ζωὴ, ἀντὶ νὰ συντο-μυεῖται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἱατρὸς φέρει μεγάλην εἰς ὁμοίας περιστάσεις εὐθύ-νην, καὶ ὀφείλει νὰ προσέχη.

Αἱ οἰκογενειακαὶ δημοσιεύσεις

Ἐν περιεργῶν ἄρθρον περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ διάφοροι λαοὶ τῆς γῆς ἀναγγέλλουσι τὰ οἰκογενειακά των συμ-βάντα, ὡς τοὺς γάμους, τὰς γεννήσεις, τοὺς θανάτους κτλ. δημοσιεύει τὸ περιοδι-κὸν ἡ «Οἰκουμένη». Εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων δημοσιεύει κατάλογον τῶν κατ' ὄλον τὸ ἔτος γεννομέ-νων γάμων μὲ τὰ ὀνόματα τῶν νεοφῶν καὶ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας των, ἡ Δημοκρίαι. Ἐκείθεν μετὰ τὸν ὅσον τοὺς γάμους καὶ τοὺς θανάτους καὶ οἱ νεόνυμφοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ ἐπέροσαν τὸν μῆνα τοῦ μέλι-των, συμβαίνει νὰ λάβωσιν τὴν ἡμέραν ἐκεῖ-νην τὰ περισσότερα συγχαρητήρια. Εἰς τὴν Γερμανίαν δημοσιεύουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀκριβοπληρώνοντες εἰς τὰς ἐφημερίδας ξηρὰ ξηρὰ τὸ γεγονός. Π. χ. Ὁ κ. Τάδε καὶ ἡ δις Δεῖνα ἐμνηστεύθησαν. Ὅδος καὶ ἀριθ-μὸς. Εἰς τὴν Ρωσίαν ἐκάστη ἐκκλησία τοιχοκολλᾷ ἐξέθεον κατάλογον τῶν γάμων, θανάτων καὶ γεννήσεων τῶν ἐνοριτῶν τῆς. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν κρεμοῦν ἀπὸ τοὺς ἐξώ-στας καὶ τὰ παράθυρα τάπητας καὶ κατα-βιδάζουν τὸ λογιχοειδὲς ἄκρον, εἰς τὸ ὅποιον ἀπολήγουν οἱ παγόδα. Εἰς τὴν Κίναν τὰ μικρὰ γειτονόπουλα περιδεύοντα ἀνὰ τὰς συνοικίας ἀναγγέλλουν τὸ γεγονός. Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ ποιητικω-τάτη συνήθεια νὰ δίδουν παραγγελίας ἀν-θέων εἰς ὅλους τοὺς ἀνθοκόμους ὅσοι ἐορτά-ζουν κανέν ευχαρίστον οἰκογενειακὸν γεγο-νός. Μεταφέρονται δὲ ὑστερον τὰ κἀνιστρα τῶν ἀνθέων διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μὲ μεγάλην ἐπιγραφὴν τῆς διευθύνσεως τῆς οἰκίας καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ παραγγελέως καὶ τοιοῦτοτρόπως λαμβάνει ὁ κόσμος γνώ-σιν. Εἰς τοὺς Παρισίους αἱ δημοσιεύσεις πληθύνονται πολὺ ἀκοῖθ' εἰς τὰς ἐφημερί-δας. Ὁ «Φιγαρὸν» διὰ τὴν στήλην αὐ Κό-σμος καὶ ἡ πόλις» λαμβάνει 100 φράγκα χρ. κατὰ στίχον. Παρ' ἡμῖν δὲ, ἡμποροῦμεν νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς διὰ νὰ συμπληρώσω-μεν τὰς πληροφορίας τῆς «Οἰκουμένης», δημοσιεύουν ὅλοι μὲ ἀφειδίαν κοσμητικῶν ἐπιθέτων τὰ οἰκογενειακά των γεγονότα, χωρὶς συνήθως νὰ δαπανοῦν σχεδὸν τίποτε!..

Ἡ ἔρις περὶ τοῦ μαργαρίτου

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ τοῦ Ἀμβούργου κυ-ρία τις γευματίσασα μετὰ τινος κυρίου εὗ-ρεν ἐντὸς στρεπιδίου ἕνα μαργαρίτην ἀξίας 3,000 χιλιάδων μάρκων. Τὸ πολυτίμητον τοῦτο εἶδημα ἤγαγεν εἰς δικαστικὸν ἀγῶνα. Ὁ ξενοδόχος ζητεῖ τὸν μαργαρίτην ὡς κτῆ-μά του, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐπώλησε μόνον τὸ στρεπιδί, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν μαργαρίτην. Ὁ καθηγητὴς Γαρρεῖς γράφει: ἐπὶ τούτου τὰ ἐξῆς ἐν τῇ γερμανικῇ νομικῇ ἐφημερίδι: Περὶ εὐρήματος δὲν δύναται νὰ γίνῃ λό-

γος διότι οὐδεὶς ἔχασε τὸν μαργαρίτην, ὅστις πρὸ τῆς εὐρέσεως του οὐδενὸς ἦτο ἰδιοκτησίαι. Ἦτο μᾶλλον συστατικὸν τοῦ ὀστρέου, ὁργανικὸν ἕκκομα αὐτοῦ ὡς λε-γοῦσιν οἱ φυσιοδίφαι. Τὸ ἕκκομα τοῦτο συνεπωλήθη ἀναμφιβόλως καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλοις εἰς τοὺς μεταπωλητὰς καὶ ἀπὸ τού-τους εἰς τὸν ξενοδόχον. Ἡ μεταβίβασις τῆς ἰδιοκτησίας ἐγένετο ὑστερον εἰς τὸν κύριον εἰς τὸν ὁποῖον προσήχθησαν κατὰ παραγγε-λίαν του τὰ ὀστρεα. Οὗτος λοιπὸν εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαργαρίτου καὶ οὐχὶ ἡ κυ-ρία, ὑπὲρ ἧς προσκλήθεισις εἰς γεῦμα οὐδὲν τοιοῦτον δικαίωμα δημιουργεῖται.

Πόσον πυκνὸς εἶναι ὁ ἀήρ;

Πόση εἶνε ἡ περιβάλλουσα τὴν υδρόγειον σφαιρὰν ἀτμοσφαιρικὴ ζώνη; δηλαδὴ, πόσον βάθος ἔχει ἡ ἀτμοσφαιρὰ, ὁ ἀήρ ὁ ὁ-ποῖος περιβάλλει τὴν γῆν μας; Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ λυθῇ ἀκριβῶς. Ὁ καθηγητὴς Έμδεν εἰς τὸ Μόναχον ἐργάτας εἰδείξεν, ὅτι ἐν ἀερόστατον βαρῷ ὀπωσδή-ποτε δὲν σηκώνεται περισσότερον τῶν 10, 800 μέτρων εἰς τὸν ἀέρα, ἐν ἐλαφρῶν δύ-ναται νὰ φθάσῃ καὶ εἰς 25,000 μ. Ἄλλὰ εἰς τὰς 25,000 μέτρα δὲν εἶναι καὶ τὸ τέ-λος τῆς ἀτμοσφαιρῆς: τὸ ἀερόστατον δὲν φθάνει μέρη τέλους αὐτῆς, ἀλλὰ πλησίον αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Σμίτ, τοῦ ἐν Ἀθῆναις ἀ-στεροσκοπεῖου, τὰ ἀτμοσφαιρικὰ σφαιρόμενα, ἅτινα παρουσιάζουσιν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, ἔχουσι βάθος τὸ θέρος 57 χιλιομέτρων, τὸν χειμῶνα 74 χιλμ. Δύνανται ὅμως νὰ φθά-σωσιν καὶ εἰς 90 χιλιομ. Οἱ διάττοντες ἀ-στέρεις πολλὰκις ἀπέχουσιν ὅταν ἀναφλε-γῶνται καὶ λαμπροῦσι τὴν νύκτα 300 χι-λιόμετρα μέρη αὐτοῦ τοῦ ὕψους λοιπὸν θὰ ὑπάρχῃ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, ἄλλως δὲν ἀναφλέγονται. Εἰς ὅμοια συμπεράσματα φθάνει καὶ ἡ προκατήρησις τῶν ἐκλείψεων τῆς Σελήνης. Ἐφθασάν τινες νὰ πεισθῶσι, ὅτι τὸ ὕψος ἢ βάθος τῆς ἀτμοσφαιρῆς εἶναι 2,000 χιλιομέτρων, ἦτοι 2 ἑκατομμυρίων μέτρων.

Τὰ φύλλα τῆς συκῆς

Ἐφθασεν ἡ γυμνότης κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, διαφόρων θηλικῶν καὶ ἰδίως τῶν χαρτεριῶν νὰ εἶναι σχεδὸν ἀδαμιαία: καὶ δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ διακωλυθῇ. Πρὸ 100 ἐτῶν ὅμως συνέβαιεν ὅλος τὸν ἀνακ-τίον. Ἡ ἐφημερίς «Πολυτέλεια» τῆς Βετ-μάρκας (1794) γράφει περὶ τῆς ὀνομαστῆς τότε ὑψιφῶνος Βαρῶνης, ὅτι εἰς τὸν Ὀστέ-λον, ψάξουσα τὴν Δεισδαίμοναν, παρουσια-σθεῖσα πλουσίως ἐνδεδυμένη κατὰ τὴν σκη-νὴν τῆς κλίνης, ἀντὶ μετὰ νυκτικῆς τῆς, ἐ-κίνησε πάντων τὸν θαυμασμόν. Ἀχ! ἔ-λεγον, πόσον εἶνε εὐμορφῆ, καὶ πόσον πλούσια ἐνδυμένη. Ὅς πρὸς τὸ πρῶτον ἦτο ἀλήθεια: ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ὅμως, τὰ ἐν-δυμάτια τῆς δὲν ἦσαν ἀνάλογα τοῦ ρόλου τῆς: διότι ὑπερέβαινον τὰ ὄρια τοῦ φυσικοῦ. Δὲν λέγομεν, ὅτι πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ φυσικόν, καθὼς κάμνει ὅταν παραστάνει τὴν Δωροῖδα, ὅτε παρουσιάζεται μετ' ἐπιτελῶς γυμνὸν τὸν βραχίονα μέχρι τῶν ὤμων: διότι ἡ γυμνασίη ἀντίκειται πρὸς τὴν ἡθικὴν καὶ προξενεῖ μάλιστα ἀηδαν (1). Πόσον εὐ-πρεπέστερα ἦτο ἐνδυμένη ἡ Κυρία Μύλλερ ὡς Ὀφηλία εἰς τὸν Ἀμλετ. Διὰ νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸ φυσικόν, εἶχε σκεπάσῃ τοὺς βρα-χίονας τῆς μετὰ μακίαια ἀπὸ ἀτλάζι, χρομα-τός σαρκός. Οὕτω καὶ τὸ ἠθικὸν συνεβίβασε. Αὐτὰ λέγει ἡ «Ἐφημερίς» τοῦ 1794 περὶ τῆς ἠθοποιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: διὰ νὰ μὴ παρουσιάζωσιν γυμνοὺς τοὺς βραχίονας ἐνεδύοντο μετὰ ἀτλάζι ὀσφ. Τὸ γούστο ὅμως, ἔκτοτε ἀναμφιβόλως πολὺ μετεβλήθη. Εἰς τὴν θέσιν τῶν φύλλων τῆς συκῆς βλέπομεν τῶρα γυμνὰ καὶ μπράτσα καὶ στῆθη καὶ... καί...

Αἱ γαῖαι εἰς τὴν Αἴγυπτον

Φοβερὰ ὑπερτιμήθησαν καὶ ὀλονεν ὑπερ-τιμῶνται αἱ γαῖαι εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἰδίως δὲ περὶ τοῦ Καίρου. Ὅς παραδείγμα δύ-ναται νὰ ἀναφερθῇ ὅτι μικρὰ τις περιοχὴ γῆς εἰς τὴν Γκεζίρα ἐνῶ πρὸ 10 ἐτῶν εἶχε 300 λίρας, πρὸ δύο ἐτῶν ἐπωλήθη ἀνὰ 300 λιρῶν καὶ σήμερον προσφέρεται ἡ τιμὴ τῶν 15 χιλ. λιρῶν, ἦτοι: 375 χιλ. χρομῶν!

Απο Τα Γεγονοτα

Είς τας εξετάσεις της Νομικής Σχολής, ο καθηγητής κ. Κ. Ερωτά ένα φοιτητήν εξεταζόμενον :

— Τι ήσαν αι 127 Νεαράι του Ίουστινιανού :

Και ο φοιτητής ἀφελόσταν :

— Μάα! Παλλακίδες του.

Και παρακάτω.

— Και ο Ίουστινιανός τί ήτο.

— Διάσημος στρατηγός του Βυζαντίου.

— Μά και κάποιο άλλο αξίωμα είχε.

— Ίσως Πατριάρχης.

— Ωραία, Ώραία.

Περιτόν να ερωταται ότι ο τελειόφοιτος αυτός έπηρε το τίτλωμά του.

— Ένας άλλος πάλιν, δικηγόρος όμως αυτός, ήτο συνήγορος κάποιου αξιωματικού δικασμένου εις το Στρατοδικεϊον.

Όταν οι στρατοδίκαι ήρχισαν να συσκέπτονται διά να εκδώσουν την απόφασιν, ο άνω δικηγόρος ύψωθη δάιγον και εκλίνε προς τα εμπρός διά ν' άκούσθ.

— Μά κ. συνήγορε, του παρατηρεί ο Βασιλικός επίτροπος, δεν επιτρέπεται αυτό.

— Μά κ. Βασιλικέ επίτροπε, άπαντά ο κ. συνήγορος, ή κατά του πελάτου μου άδικος κατηγορία μου πιέζει την ψυχήν και με κάμνει να ανίσταμαι επί των όπισθίων μου ποδών.

Ένας νεαρός δημοσιογράφος παρέδωσε την εξής ειδήσιν πρό τινων ήμερών εις τον άρχισυντάκτην του προς δημοσίευσιν :

«Ο άστυνόμος Αιγίνης τηλεγραφεϊ εις το ύπουργεϊον των Έσωτερικών, ότι καθώς επέβαινε του εκείθεν διερχόμενου αεροπλοίου ο «Ποσειδών» δλιόσθη και κατέπεσε εις την θάλασσαν όπου ενήγηη».

Άλλος τοιούτος πάλιν έγραψε μετ' άλλας ήμέρας :

«Ο κ. Ράλλης κατήγγειλεν εις το Διοικητικόν Συμβούλιον της Τραπεζής της Ανατολής, ότι ενώ κατέρχεται εις τον έκλογικόν άγωνα εν Κέα, δεν παρητήθη της θέσεώς του!»

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

Είνε άληθές, ότι το έθνος της πρωταπριλιάς εις την Ίαπωνίαν δεν ύπάρχει τουτο όμως δεν έμποδίζει από του να ύπάρχη και εκεί το γεύδος, και μάλιστα εις πολύ μεγάλον βαθμόν. Έν παράδειγμα άρκεί να πείση οιοδήποτε περι τούτου.

Μίαν ήμέραν διεδόθη άστροπαιώς εις το Τόκιο ότι τα ιδιαίτερα όργανα του Άστροσκοπεϊου προλέγουσι σεισμόν, μέλλοντα να συμβη αύθημερόν. Μία έφημερίς μάλιστα άπογευματινή έσπευσε να δημοσιεύση την φήμην, εκ φόβου μη ύστερήση εις την είδησεογραφίαν.

Η είδησις διεδόθη άκαριαώς, πανικός έπηκολούθησε και όλοι εξήλθον των οικιών των διά να σωθούν εκ του έλαπειλούμενου κινδύνου.

Τό αποτέλεσμα ήτο ότι προτού προλάβη το άστροσκοπεϊον να προβη εις διάφουσιν της φήμης οι λωποδύται είχαν κάμη τη δουλειά τους! Έποφελιθέντες της άπουσίας ανθρώπων εκ των οικιών εισέβαλον εις αυτάς ήσυχαι και εργάσθησαν με δλην τους την ύπομονήν!

Άπεδείχθη, άργά πλέον, ότι σπείρα μεγαλοφυών λωποδυτών είχε διαδόση καταλήλως την είδησιν διά να προκληθη ο πανικός και γυμνώσουν ούτοι τας οικίας επείτα.

Ίδου έν ψεύδος, το όποϊον ως πρωταπριλιάτικο θά έπυανε πολύ τόπον, εις τα μέρη εις τα όποια αι έφημερίδες έχουν άνάγκη της πρωταπριλιάς διά να ψευδοθούν. Προάγμα το όποϊον δεν συμβαίνει εις την Ελλάδα, όπου καθ' εκάστην αι έφημερίδες θύουν εις την αντίπαλον της άληθείας Θεάν.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ευγένεια άλλίγον στοιχίζει κα χρησιμεύει πολύ. **Κα. Λαμπέρ.**

Ο πατήρ.—Η άνομοδικαίος δικαιοσύνη, ό έν ενεργεί νόμος, σθεναρός και άκμαίτος, ή ήρωϊκή εύθύγραμμος καλλονή.

Η μήτηρ.—Η μειλχίος δικαιοσύνη των έλαφρυντικών περιπτώσεων, των συγγνωστών έπιφυλάξεων, άς ύπαγορεύει ή καρδιά και έπιτοπέει το λογικόν. **Michelet.**

Τίποτε δεν τιμά τόσο την γυναίκα όσον ή ύπο-

μονή της, και τίποτε δεν την τιμά άλλίγοτερον όσον ή ύπομονή του σύζυγού της. **Ζουμπέρ.**

Συμβαίνει πολλάκις όντα άκοινώτητα να ήναι θαυμάσια έν τη φίλια: διότι αγαπώσι τους φίλους των έν άποκλεισμού άλλης της ύψηλότη.

Άλδέρτου Γκιγιών.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο δήμαρχος πολίγνης τινός της Βουργονδίας παρουσιάσθη διά να προσφωνήση τον ποιήματα Κοινά διερχόμενον εκείθεν.

— Έκλαμπρότατε, ήρχισεν ο δημοτικός άρχων, έχω όπως βλέπετε, το δικαίωμα να σας κάμω να πλήξετε. Δεν θα κάμω όμως χρήσιν αιδού, άλλ' επί τω όρω να επιτύχητε όπως ή πολίγνη μας έξαιρεθη εκ της στρατολογίας.

— Το ύπόσχομαι, άπήνησε μειδιών ο περιόδοξος στρατηλάτης.

— Βάλτε το καλά' ότο νού σας, εκλαμπρότατε, επαναλαμβάνει ο πονηρός δήμαρχος, είδεμή το έχομένον έτος, όταν θα ξαναπεράσετε άπ' εδώ θα μεταχειρισθώ το δικαίωμά μου, άπειθύνων προς υμάς την μακροτέρην προσφώνησιν από όσας ήκούσατέ ποτε!

Ο σατυρικός ποιητής Δινιέρ ήτο βαναύσος χαρακτήρος. Μίαν ήμέραν καθ' ην άνόητός τις εκ της τάσεως των εδνεών ενδρισκόμενος μετ' αυτού διεσκέδαζε... ορίπων κεράσια εις τον άέρα και συλλαμβάνων αυτά με το στόμα του όταν επανέπιπτον, ο Δινιέρ εις το δεύτερον κεράσιον, το όποϊον εκείνος επέταξε, τον εκράτησε και του έλεπν άποτόμως :

— Πιός εινε ο μολοσσός που σας έμαθε αυτό, κύριε ;!

Ο συγγραφεύς Μενάζ, προσβληθείς υπό πλευρίτιδος, προσεκάλεσε τον άββα Αιρώ, Ίησουίτην, συγγενή του. Μόλις ο κληρικός εισήλθεν εις το δωμάτιον του άσθενούς, τον άσπάζεται, του εκδηλοϊ την όδύνην του διά την άσθενείαν του, τον παραμυθεϊ και τον προδιαθέτει προς θάνατον. Ο Μενάζ διαφωτισθείς εξ όσων ήκουσεν εκ στόματος του άββα Αιρώ περι του άπειρου έλέους του Θεού, έλεπ σιναζών :

— Βλέπω επληθύνουσαν την ιδέαν, ην πάντοτε έχον, ότι δηλαδή έχει τις άνάγκην μιάς μαιας όποις εισέλθη εις τον κόσμον, και ένός φρονίμου άνδρός όπως εξέλθη!

Κατά την πολιορκίαν της βελγικής πόλεως Λέδ (Leyde), οι κάτοικοι άπέστειλαν την εξής θανμασίαν άπάντησιν προς τον πολιορκούντα αυτους στρατηγόν Βαλδέζ, όστις τους είχαν άποκόψει έντελώς τας ζωοτροφίας. Τοίς έγραψεν ύποσχόμενος ενδοικωτάτους όρους εάν παρεδίδοντο.

«Πλανήσθε φρονούντες, δι σιερούμεθα παντελώς τροφίμων. Μάθετε ότι οδδέποτε θα μās λείψωσιν έφ' όσον έχωμεν τον άριστον βοάχνην. Θα τον φάγωμεν εάν παρησθη άνάγκη, και ό δεξιός βοάχνην θα μείνη ύπως ύπερασπίση ήμās και ό,τι άλλο μιμαλφέστερον έχομεν!»

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΣΑΣ

Άν, κυρία μου και δεσποινίδες, που τόσο αγαπώτε και λατρεύετε τα καναρίνια και της καρδαινας και τα άηδονάκια και της γαλιάνδρας που κελαιδούν προς γάρον σας κάθε πρωϊ μέσθ στο πλουμιστό κλουβί, αν θέλετε να διατηρήσετε τα αγαπητά σας πουλάκια εις την ζωήν και την υγείαν, αν θέλετε να μη χάνουν την φωνήν των, πρέπει να μη λησμονήτε τας εξής συμβουλάς. (Βλέπετε ; δεν φροντίζω μόνον διά την ιδιικήν σας υγείαν να σας συμβουλεύω, αλλά και διά τα πουλάκια σας !)

Όφείλετε λοιπόν :
Να μην αφήνετε το πουλί εις το δωμάτιον την ώρα που σαρώνουν. Η σκόνη βλάπτει την φωνήν.
Να μην κρεμνάτε το κλουβί εις το παράθυρον.
Να μην το κρεμνάτε εις το φώς του ήλιου εκτός μόνον άφου λουσθη το πουλάκι

και τόσο μόνον όσον άρκεί διά να στεγνώσθ το πτέρωμά του.

Να μην το κρεμνάτε εκει όπου σχηματίζονται ρεύματα, ή εις την κουζίαν όπου ή άτμόσφαιρα εινε γεμάτη από καπνούς, άτμούς και υγρασίαν.

Να μην δίδετε εις το πουλάκι σας σάκκ, ζάχαριν ή κάντιο. Είνε έσφαλμένη ή ιδέα ότι αυτά τα πράγματα άνοίγουν την φωνήν. Όλως το έναντίον συμβαίνει.

Να μην αφήνετε το πουλάκι σας να πετχ έλευθερον εις το δωμάτιόν σας αν θέλετε να μάθη να τραγουδή καλά. Δυστυχώς μόνον τα φυλακισμένα εις το κλουβί καναρίνια κελαιδούν μελωδικά.

Προσέχετε εις το καναρίνι των, μη τυχόν και εινε άνακατωμένον με συνάπτοσπον, ο όποϊος εινε διά τα πουλιά ό,τι θα ήτο διά σας φωμϊ από πριονίδια...

Και πρό πικτός άλλου μην λησμονήτε ν' αλλάζετε το νερό του ποτηριού από το όποϊον πίνει το πουλάκι σας. Τώρα κλιπτεκ το καλοκαίρι πρέπει να το αλλάζετε πουλάκις της ήμέρας.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Συμβαίνει πολλάκις να έχετε εις το τραπέζι σας ζένον, τον όποϊον ο σύζυγός σας προτεκάλεσεν έν άγνοία σας. Το φαγητόν της ήμέρας δεν άρκεί, αλλά και ή ώρα εινε προκεχωρημένη στενωχωρείσθε, τρέχετε άνω κάτω, άνοίγετε και κλίνετε τα ντουλάπια σας, το κελάρι σας, τα συρτάκια σας, άλλ' εις μάτην μόνον ή ώρα προχωρεί άκόμη περισσότερο και τίποτε δεν κάμνετε. Αναγκάζεσθε εις το τέλος να ζητήσητε συγγνώμην από τον ζένον σας και να εξοικονομηθήτε με τα ύπάρχοντα. Και το πράγμα παρέρχεται, όχι όμως και χωρίς στενωχωρίαν και διά την προσβαλλομένην κάπως οίκοκυρικήν φιλοτιμίαν σας.

Είς το εξής αν σας συμβη κάτι παρόμοιον, μη στενωχωρηθήτε και μην άνησυχήσετε.

Όσον και αν εινε άργά, ύπάρχει ο άπειτούμενος χρόνος διά να ετοιμάσετε έγκλίρων νοστιμώτατον και όρεκτικώτατον φαγητόν διά τον εξ άπροόπτου μουσαφίρην σας. Ίδου δε πως :

Λαμβάνετε τεμάχια μικρού τρυφερού βοδινού κρέατος και το κτυπάτε καλά. Το κόπτετε κατόπιν εις στενάς και μακράς λωρίδας, τας όποιας, άφου άλατίσετε και πιπερώσετε, βρέχετε κατόπιν με λίγο κοκσί και τας άφίνετε επί πέντε λεπτά. Κατόπιν τας άλευρώνετε και τας τοποθετείτε εντός χύτρας, της όποιας το έσωτερικόν έχει προηγουμένως άλείψει με βούτυρον, προσθέτους εις αυτήν μίαν χουλιανήν κρασί, τον ζωμόν του κρέατος ο όποϊος μένει εις το πιάτο και αν έχειτε πρόχειρον, μίαν χουλιανήν ζωμού. Αφήνετε την χύτραν επί έλαφράς πυράς δι' έν μόνον τέταρτον της ώρας και σεβρίζετε κατόπιν εις τον ζένον σας και εις τον έκπληκτον σύζυγόν σας φαγητόν τόσο όρεκτικόν και τόσο ευγεστον, όσον πολύ άλλίγα της μαγειρικής κατασκευάσματα.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΠΡΙΜΑΝΤΟΝΕΣ

Λέγεται πολλάκις, ότι οι της σκηνης καλλιτέχναι, έχουν όλωσ ιδιικήν των ήθικην και πρέπει να την έχουν. Το όρθότερον θά ήτο αν έλέγετο, ότι οι θεατρίνοι έχουν ιδιικόν των νευρικόν σύστημα ή μάλλον ότι αυτοί άποτελούν ένα πακέτο νεύρα ιδιόρρυθμον, καθώς όλοι οι καλλιτέχναι, ζωγράφοι, μουσικοί, δραματογράφοι, κτλ. Και ή επί της σκηνης νευρικότης των τοιούτων δεν περιορίζεται μόνον εκει άλλ' εκδηλοϋται και εκτός του θεάτρου, εις όλον τον βίον των. Έν τελευταίον γερμανικόν σύγγραμμα «Αί βασιλίσσαι του ξέματος κατά τους τρεις τελευταίους αιώνας» άποδεικνύει τοϋτο, διότι εκθέτει πληθος από τρέλλας, ιδιοτροπίας, εκκεντρικότητας των μεγίστων αιδών.

Όραϊον και έξαιρετικόν σγεδόν ειναί το παράδειγμα της περιφήμου αιδού Μωπέν, γεννηθείσης έν Παρισίος τφ 1678 και άποθανούσης εις την άκμήν της ήλικίας της, 34 ετών, τφ 1703. Ο βίος της ήτο ρωμαντικός, περιπετειώδης, σγεδόν μυθιστορικός, και διά τοϋτο πολλοί Γάλλοι μυθιστοριογράφοι τον έλαβον ως τύπον των μυ-

θιστορημάτων των. Όραία κόρη άστού, χαριστάτη, ένυμφεϋθη τον Μωπέν, νομάρχην άπομεμακρωμένου νομού. Άλλά ο σύζυγός της έχασε την άνοσίαν εις την νεαν Βαβυλώνα αυτήν, τους Παρισίους, να την αφήση έντελώς έλευθερόν και διά τοϋτο αυτή, όργισα προς άπολύσειν, προς διασκηδάσει, προς τυροδοικτισμόν, έρρίφη εις αυτά κατάνουτρα. Συνάεστρετο περιπαθώς μόνον άνδρας. Άφου έγνωρίσεν ένα ζιφομάχον, της επήλθεν ή ιδέα να μάθη και αυτή ζιφομαχίαν.

Βραδύτερον έφυγε με αυτον εις Μασσαλίαν, και διά να μείνη άγνωρίστη, ένεδύθη άνδρικά φορέματα και μετανομάσθη Κύριος Λοβινύ. Έξήσεν ευτυχές το ζευγαράκι επί τινα καιρόν, άλλ' όταν τοίς έλειψε το χρήμα, ήρχισαν να στενωχωρώνται. Άλλ' άνεκάλυψαν άίφνης, ότι είχαν ώραϊκν φωνήν και οι δύο και, αν και δεν είχαν διδασχ η ποτε μουσικήν όμως διά την έκτακτον αυτών φωνήν, προσελήθησαν εις την Όπεραν της Μασσαλίας. Όραϊότατος νεός έφκίνετο, έννοείται, ο Κύριος Λοβινύ: συνεπώς απέκτησε πολλούς ή μάλλον πολλάς θαυμαστάς, οι όποια ήσαν καταστυμμένα από αυτον: ιδίως επρελλαίνετο δι' αυτον (δηλ. δι' αυτήν) μία θαυμασία καλλονή: κόρη ή δε Μωπέν ευρεν ευχαρίστησιν άπειρον να υπεκαύση τον προς αυτήν έρωτα εκείνης. Οι φρονετς της διά να την τώσουν από τον έρωτα εκείνον, τον όποϊον έθεώρουσν άτύφορον, την εκλείσαν εις έν μοναστήριον. Τοϋτο μαθησασ ή ημετέρα ήρωίς πετχ τα άνδρικά ένδύματα, πεκουσιάζεται εις την μόνην εκείνην ως γυνή ποϋ ήτο, και έγγραφεται και αυτή εκει ως μοναχή δόκιμος, άποφασισμένη να άποδράση μετά του θματός της, το όποϊον κυριολεκτικώς εξεστράλλανε. Παρουσιάσθη εις τοϋτο άμέσως ευκαρία. Άπέθανε μία καλογραία και έτάφη εις τον κήπον της μονής. Η Μωπέν εξέβαψε νυκτωρ μόνη της αυτήν, την έτοποθέτησεν επείτα εις το κρεβάτι της φίλης της, και... βάλει φωτιά εις το κελλίον. Είς την σύγχυσιν την επακολουθήσασαν αυτήν φεύγει με την φίλην της. Το εγκλημα όμως άνεκαλύφη εν τοϋτοις αυτή έφυγε μόνη της, εγκραταλείψασα το θμα της, το όποϊον επανήλθεν επί τέλους εις τους γονεϊς του.

Η Μωπέν ειπα ετχξείδευσεν εις δλην την Γαλλίαν δεξιά και άριστερά, υπό ποιήκίας ένδυμασίας τραγουδούσα εις τα διάφορα θέατρα, εξεγεινούσα πολλν ένθουσιασμόν και άφου έδκρύνθη πλέον τον μοναδικόν της βίον επανέρχεται εις Παρισίους. Ο μουσικοδιδάχκαλος Λούλυ άκούει το ώραϊον ήσμα της και αναλαμβάνει να την εκδιδάξη μουσικήν και κατόπιν την εισάγει εις την μεγάλην Όπεραν. Κάμνει την εμφάνισιν της ως Παλλάς εις το μελόδραμα «Κάδμος και Έρμιόνη» και ξεστρελλαίνει τους Παρισίους με το τραγουδι της, και γίνεται το αντικείμενον γενικου θαυμασμού και ένθουσιασμού. Αί συνάδελφοί της την βλέπουν με τινα θαυμασμόν και άποστροφην, διότι δεν είχε λησμονήση ούτε ειχεν άπομάθη την ζιφομαχίαν, ή δογίλη ιδιοσυγκρασία της ενεποιεί φόβον. Άλλοίμονον εις όν τινα έτόλμα να την προσβάλη! Έτοιμος άμέσως να ίκχυνοποιηθη ύφ' εκυτης, δεν ήσύχαζεν αν δεν έρρεεν αίμα.

Είς αιδός την προσέβαλε ποτε. Άφου άπέρριψε την αίτησιν της, να τη ζητήση δημοσία και επισήμως συγγνώμην, επέπεσεν επί του αντίπαλου της, άνδρός δυνατού, τον έδειρε και του έπηρε ως τράπαιον το ώρολόγιόν του και την ταμβακοθήκην του. Την επόμενήν ούτος διηγείτο το γεγονός παραμορφωμένον, λέγων ότι τφ επετέθησαν κλέπται διά νυκτός ή κυρία Μωπέν, εύρισκομένη εκει πλησίον και άκούσασα την αφήγησιν, τον πλησιάζει και μεγαλοφώνως του λέγει, με περιφρονητικόν βλέμμα. «Τί βάνκυσος φεύτης και άθλιος δειλός είσαι! Έγώ, κύριοι μου έδειρα αυτον τον άνθρωπον προς άποδείξιν θέλω να του επιστρέψω την περιουσίαν του.» Καί τοϋτο είπούσχ του ρίπτει πρό των ποδών ταμβακοθήκην και ώρολόγιον.

Έκαμε πολλάς μονομαχίας, ένδυμένη ως άνήρ. Είς ένα χορόν ματκέ εις το παλάτιον ενός πρίγκηπος, εις όν και αυτή παρουσιάσθη, προσέβαλε μίαν κυρίαν της ύψηλτης άριστοκρατίας τόσο πολύ διά ειρηνικής παρατήρησεως, ώστε τρεις φίλοι

κ. Ε. Μαζαράκη, Ένταθα. Έλήφθη και θε δημοσιευθή.

κ. Παπαβασιλόπουλου, Τσερνίτοαν. Ξρατο είναι. Στείλατέ μας και άλλα εάν έχετε.

κ. Δάμπρον Καλογοραϊαν, Πειραιά. Μάλιστα θέλωμεν.

κ. Δημητριάδην, Λαμία. Εάν έχετε κανένα έδω εις τας Άθήνας, στείλατέ τον-να τό πάρη, διότι αλοιμονον είν το Α.Ο.Α.Ο. Έκαμνε αυτό εις έλους. Τό διηγημά σας ήτο πολύ ύφαιον. Δυστυχώς όμως τό Α.Ο.Α.Ο. δέν δημοσιεύει διηγήματα εις τά όποια δ έρωσ παίζει σπουδατον ρόλον, διότι είναι, καθώς βλέπετε και σεις, οικουμενικόν περιουδιόν.

κ. Π. Γουρζήν, Λευκάδα. Τά αιώνα παρά- πονα! Λοιπόν οās άπαντήωμεν ότι τά Μυστήρια του σημερινού Δουδίνου, έτελειώσαν εις τόξ φύλλον έκτενον και ότι τό «Ακολουθεί» έτέθη κατά λάθος ύπό τών τυπογράφων.

Ό συγγραφέας του άθηνικού έκείνου μυθιστορή- ματος περί ού μās γράφεται είναι τώρα εις τά «Ιε- ροσόλυμα και δι' αυτό αυτή ή παραλείψις. Όταν έλλη βεβαίως θά εξακολουθήση τοϋτο. Τά «Κινε- ζικά παραμύθια» και τά άπομνημονεύματα του Σερλόκ Χόλμς» έτελειώσαν. Αν έκδοθούν εις την Άγγλίαν και άλλοι τόμοι θά τούς δημοσιεύσωμεν και εις τό Α.Ο.Α.Ο.

Όσον διά τό άλλο του μās γράφεται τί να γείνη τώρα; ήτι έγινε πλέον έγινε.

Συνεργάτης του Α.Ο.Α.Ο, είσθαι και σεις και πάς άλλος αναγνώστης μας, αφού βλέπετε, ότι δημοσι- εύονται τά «Λαϊκά» του μās στέλλετε. Ίδιαιτέρος δέ έρισμός δέν χρειάζεται.

Μās βλέπετε, άπαντήσαμε εις όλας τας έρωτήσεις σας. Σεις όμως δέν μās άπαντήσατε ακόμη πώς μās έγνώρισατε!

Ζήταν Κρούπ, Θήβας. Η επί της έπιστολής σας άπάντησις μας έδόθη πριν ληφθή... ή έπιστολή, Έκείνα δέν γνωρίζομεν εάν άγράφησαν καλά διότι άγράφησαν εν μέσφ βαρυτάτης νήστας και άθερα- πεύτου κουράσιως. Ποία είναι ή αυτού κοινή γνώμη;

κ. Μασούρα, Ένταθα. Μās έρωτάτε αν τά θέλωμε; Παρακαλούμεν μάλιστα. Εις αυτό τό ζή- τημα δέν υπάρχει κόρος ποτέ εκ μέρους μας.

κ. Γ. Δ. Δημητρεακόπουλου, Ένταθα. Τό βλέπετε σημερον.

κ. Σταματούλην, Ευλόκαστρον. Έκείνη ή «Φλογέρα» ακόμη δέν κατασκευάσθη; Τήν περιμέ- νομεν.

Τοταίλσκον, Γαλάσιον Ρουμανίας. Μάλιστα. Θέλου να πουν ότι ή λέξις «Βλάχος» παράγεται από τό «βλύχομα» επειδή αυτοί εινε οās επί τό πλείστον ποιμένες.

Έν τούτοις όμως αι αξιώσεις τών ή διαφόρων κα- λοθελητών επί της έλληνικής Χερσονήσου δέν πρέπει να οās εκπλήττου καθόλου. Ένθυμούμαι μόνον τός όρους πεισούς πās άνήρ ευλειέται. Καί ή πεισούσα όρως ειμεθα ήμεις. Τώρα ποιός μās έρ- ριξε και ποιό τούς έβρετε και τούς έβρομε. Θάρ- ρος μόνον και έργασία για να γίνη από τήν ρίζαν της άλλη ίσχυροτέρα και σεβαστοτέρα.

ΤΟ ΣΑΜΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Α.Ο.

Ό Φώτος Γιοφύλλης έρωτά τούς συνδρομητάς και αναγνώστας του «Α. Ο. Α. Ο.», να του ειπουν ήν γνωρίζουν, αν εινε παλαιά ή λέξις «γάβραρος», και αν εβρίσκειται εις Έλληνιας συγγραφεύς παλαιώ- τερας έποχής, και από ποτέ περίπου εινε εν χρή- σει ως έπιθετον όβριστικόν.

Γ. Γ. Θέλωμεν και τά κεφάλαια τών συγγραφέων ακριβώς.

Ό κ. Γ. Μασούρας άπαντών εις τά αίτηματα του Κοικουβίνου λέγει ότι τό πρώτον, τό τών συ- ζύγων δηλαδή, εινε χαρτοπαικτικόν παιγνίδι, διά δέ τό άλλο διδοι την έξής λύσην.

«Πρώτα τό βροδικός έπέγρασε τό άρνι, τό ά- φησε στή άπέναντι όχηνη, έπειτα έπέγρασε τόν λύκον και πηγαίνει και αυτόν έκεί, έπιπε τό άρνι και γυρίζει πάλι στο ίδιο μέ- ρος. Έκει έπιπε τό χόρτο τό έπιπε εις τήν άπέναντι όχηνη και έπιστρέψας έπιπε και τό άρνι».

Ό Σκολόπαξ έρωτά όλους τούς αναγνώ- στας του Α.Ο.Α.Ο και ιδιαίτέρας τόν Κοικου- βίνον πώς συνέβη, τρεις ψυχογυίοι του οι όποιοι έστάλσαν εις τήν έγοράν και έπώλσαν εις τήν ίδίαν τιμήν, ό μόν 50, ό δέ 30, ό δέ 10 πορτοκάλα να του φέρουν τά ίδια λεπτά;

Ό Ζήτας Κρούπ λύει τό περι αύτών αί- νιγμα του Κοικουβίνου λέγον, ότι τά αύγά ήσαν 18· ό πρώτος έφαγε 4 έμειναν 14, ό δεύτερος έφαγε 5 έμειναν 9 ό τρίτος έφαγε 3 έμειναν 6 και κατόπιν έφαγαν και οι τρεις από δύο.

Επίσης λύει και τό αίνιγμα του λύκου και του άρνιού όπως άνωτέρω και ό κ. Μασούρας και τρίτον τό τών συζύγων, καθ' ό κατά τόν Κρούπ εις τήν άπέναντι όχηνη θά διαπεραιωθώσι πρώτον αι δύο γυναίκες, έστω ή Α και Β, κατόπιν ή Α θά μεταφέρη εις τήν αντίπεραν όχηνη και τήν άλλην τήν Γ. Κατόπιν ή Α θά διεκπεραιω- θή ως πάρη τόν άνδρα της, ή Β επίσης και ή Γ ώσούτως και έτσι όλα θά τελειώσουν χωρίς παρεμπόδι, επίσης ό κ. Γεωρ. Άν. Δημητρεακόπουλος λύει τό αίνιγμα του λύκου όπως και οι άλλοι και τό τών συζύ- γων όπως ό Κρούπ με τήν διαφοράν όμως ότι αυτός φέρει εις τήν αντίθετον όχηνη πρώτον τούς συζύγους.

αυτής τήν προσεκάλεσαν εις μονομαχίαν άμέσως. Έπήγε προθύμως εις τόν κήπον, όπου έμελλε να λάβη χώραν μονομαχίη με τόν πρώτον και τόν φονεύει. Τότε απο- βάλλει τήν μάσκαν της τρέχει προς τόν κύριον του οίκου, τω διηγείται τά συμ- βάντα και ζητεί συγγνώμη.

Μετά πολλάς άλλας τυχοδιωκτικας πε- ριπετείας άπήλθεν εις Ισπανίαν. Έκει έπιανε έπίσης παραδόξους ρόλους, μεταξυ τών όποιων ήτο να προσληφθή ποτέ ως καμαριέρα μιας κυρίας, μεθ' ής έπανήλθεν εις Γαλλίαν. Ήρχισεν όμως να δύνη μετ' όλίγον ό άστήρ της ως άοιδού, και διά τοϋτο αυτή άπεχώρησε τής σκηνής, έπανήλθεν εις τόν πρώτον της σύζυγον και έζησε μετ' αυτού άποσυρθείσα από του θορύβου και του κό- σμου.

Άλλη εκκεντρική άοιδός ύπήρξεν ή Ι- ταλλις Φαουστίνια Βορδόκ, ή άποθανούσα γραία τω 1760. Ήτο ή ένδοξοτάτη τών ένδόξων και ή ώραιότερα τών ώραίων της έποχής της. Έτραγουδήσε και εις τήν όπε- ραν της Βιέννης, και ύπήρξεν έρωμένη του αυτοκράτορος Καρόλου ΣΤ' και τήν ήγάπα και ή αυτοκράτειρα Μαρία Τερέζα. Άλλά ή διά εκείνην τήν έποχήν φοβερά άπολαυή της, 15 χιλ. φιορινίων κατ' έτος, δέν της έξήρκει. Ό Χίντελ τήν εισήγαγεν εις τήν όπεραν του Δονδίνου, άλλ' εκεί ύπήρξεν ή ήρωϊς μεγίστων σκηνάδων. Συναδέλφος της εις τό θέατρον ήτο ή Φραγκίσκα Κουτσόνη, και εκάστοι ειχε τό θεατρικόν κόμμα της, διότι και αι δύο ήσαν ώραιαι και έψαλλον θαυμάσια. Επί κεφαλής του κόμματός της ίσαντο οι ευγενεις και άριστοκράται, του δέ έτέρου κόμματος αυτός ό σύζυγος της Κουτσόνη. Έριδες, προσβολαι κατ' ιδίαν και δημοσία, άνωθυμοι προσβλητικαι έπι- στολαι και ένυπόγραφοι και τά όμοια ελάμ- βανον χώραν καθ' ήμέραν.

Τόν Ιούλιον του 1727 παριστάνετο εις τό άγγλικόν θέατρον τό μελόδραμα «Ά- στυνάνα». Εις έν θεωρείον ήτο ή σύζυγος του διαδόχου Καρολίνη και τό θέατρον ήτο πλήρες άριστοκρατικού κόσμου. Άόριστος φόβος και ύποψία έπεκράτηον εις τό Παρ- τερ. Εις τήν όπεραν παρουσιάσθησαν και αι δύο άοιδοί· πρώτη ή Κουτσόνη· τήν έ- δέχθησαν με χειροκροτήματα και ζητω- κραυγάς· ή αυτη σκηνή επανελήφθη και όταν έψαλλεν ή Βορδόκ. Όταν όμως έπρό- κειτο αι δύο γυναίκες να ψάλλουν εν Ντου- έττο ήγέρθη θόρυβος πρωτάκουστος εις τά θεατρικα χρονικά. Οι Κουτσονισται έξη- τωκαύγαζον ύπερ τής άοιδού των και «Κάτω, έξω!» διά τήν αντίζηλον· αι φωναι ήσαν θηρίων κραυγαί μάλλον ή ανθρώ- πων. Άνωθεν, κάτωθεν, ώρύοντο και προσ- βλητικαι εκφράσεις εξετοξεύοντο. Αι αντί- ζηλοι και αυται εξαπτονται, αλληλουδρι- ζονται κατá πρώτον και έπειτα πιάνονται εις τά χείρα, ένω τό άκρατήριον ένθαρρύνει διά κραυγών τας αντίπαλους.

Η πριγκίπισσα ωχρά έγκαταλείπει τό θεωρείον της.

Άλληλοεδαόθησαν, αλληλοξεσχίσθησαν και όταν πλέον έγιναν εις κακά χάλια και δέν ήτο δυνατόν να παίξουν, άπεσύρθησαν και... ή αυλαία έπεσε.

Τό σκάνδαλον επί μήνας διετηρήθη ζωη- ρόν εν Δονδίνω.

Άλλη πριμαντόνα κλασσική του 18ου αιώνος ύπήρξεν ή Γερμανις Έλισάβετ Σμέ- λιγκ (1749—1833). Είχε φωνήν, όποιαν έως τότε δέν ειχεν άκούση ό θεατρικός κό- σμος. Είχε νυμφευθή τόν βιολιστήν Μαρά, αυτη ούσα θυγάτηρ πτωχού μουσικού, όστις από τήν παιδικήν της ήλικίαν τήν περιέ- φερει εις ψάλλουσαν ευμορφα εις Βιέννην, Δονδίνον και άλλαχού. Λέγεται, ότι ό αυτο- κράτωρ Φρεδερίκος Β', όταν τω προέτειναν τήν Έλισάβετ ως άοιδόν του Αυτοκρατο- ρικού Θεάτρου ειπε «προτιμώ να άκούσω ένα ίππον μου να τραγουδήση παρά να ιδω μίαν γερμανίδα να άνέλθη τήν σκηνήν του θεάτρου μου, ως πριμαντόνα». Άλλ' οι θαυ- μασταί της δέν ήσύχαζον, και ήσαν βέβαιαι ότι αν τήν ήκουε μία φοράν ό Κάτζερ, θά συγκρατείθετο.

Μετά πολλάς προσπαθείας καώρθησε να τήν προσκαλέση ό Αυτοκράτωρ εις τήν εν Πόστδαμ έκπυλιν του. Και πράγματι άμα τήν ήκουσαν ένθεουσιάζθη. Ήτο τότε 21 έ- τών, ώραια, χαριστιάτη. Πολλάς προτάσεις γάμου άπέκρουσεν έπιμύτως· τοϋτο έτι μάλ-

λον έξήπτε τούς θαυμαστάτης. Έγνώρισέ- λος τόν βιολιστήν Μαρά, όν και έρωτεύθη Έζήτησε παρά του Αυτοκράτορος τήν ά- δειαν να τόν συζευχθή. «Είναι τρελλή», απήτησεν εκείνος· άς κάνη ότι θέλει· μό- νον σύζυγον δέν θέλω να πάρη! Έπανα- λαμβάνει μετά εξ μήνας τήν παράκλησιν. Άποκρούεται. Και τρίτην φοράν τήν επανα- λαμβάνει· και τότε ό Αυτοκράτωρ έδωκε τήν άδειαν, αλλά κατá τρόπον προσβλητι- κώτατον και δι' αυτην και διά τόν Μαρά, όστις άλλως ήτο κκοκήθης άνθρωπος και τήν κκοκήθειάν του ένόησε βραδυτέρον ή σύζυγος Έλισάβετ. Διεφθαρμένος, μέθυσο, διευκτέρευεν έδω και εκεί. Μίαν νύκτα, επανερχομένη εκ του θεάτρου τόν ευρεν εξηπλωμένον και άκίσθητον εις τό κατώ- φλιον τής θόρας της. Αυτη μόνη τόν άνέ- στυρε και τόν έφερεν εις τόν θάλαμόν της και τόν έβαλεν εκει να κοιμηθή· όλα αυτα έκαμεν άθορύβως διά να μη γνωσθή τό σκάνδαλον και τό μαρτύριον τό όποιον ύφι- στατο.

Δι' αυτην τήν άθλιότητα τήν άπεστράφη και ό Αυτοκράτωρ. Άλλά και τότε συνέβη έν πρωτάκουστον σκάνδαλον. Ό αυτοκρα- τωρ ήθέλησε να δώση μίαν τιμητικην πα- ράστασιν ύπερ του Μ. Δουκός της Ρωσίας Παύλου, έμελλε δέ κατá τό πρόγραμμα να ψάλλη εις τήν «Αρμυδιαν» τό πρωτα- γωνιστόν πρόσωπον ή Έλισάβετ. Άπό πρώτας εκείνη προσεποίηθη άσθενειαν — ή και πικανώς να ήτο πράγματι άσθενής, — και δέν ήθελε να παρουσιασθή τήν έσπέ- ραν. Πλήρης όργης ό αυτοκράτωρ διατάσ- σει σώμα δραγόνων να περικυκλώση τήν οικίαν της άοιδού, και τόν άξιωματικόν αυ- τών διατάσσει να φέρη άνυπερθέτως αυτην εις τό θέατρον διά τής βίας. Ήμιλιπόθυ- μος σύρεται επί τής σκηνής· έψαλλεν ή ήθέ- λησε να ψάλλη σκοπιμως, άθλια κατ' άρχάς άλλ' έπειτα ή τέχνη της ένίκησε τήν λύσ- σαν της, και ήρατο θρίαμβον έξοχον.

Τήν επομένην έφυγεν εκ Βερολίνου, και περιήλθεν Άγγλίαν, Γαλλίαν και Αυστρίαν. Τού μεθυσου συζύγου της έλαβε διαζύγιον.

Η τόνον πανηγυρισθείσα άλλοτε άοιδός άπέθανεν ως πτωχή διδασκαλίσα μουσι- κής φωνητικής εν Ρωσία, αφού εις τήν μεγάλην πυρκαϊάν της Μόσχας έχασεν ό, τι ειχε.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΜΕΝ ΑΣΤΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Δέν ύπάρχει βεβαίως άνθρωπος, ό όποτος άνυψώνων τούς όφθαλμούς προς τόν ουρανόν εν νυκτι αίθρία, δέν ήσθάνθη τήν ανάγκην να έρωτήση καθ' έαυτόν:

Ύπάρχουν άρα γε αληθινά αυτα τά ου- ράνια σώματα, ή εινε όπτικη άπάτη αυτό που βλέπομεν;

Και αν ύπάρχουν διατί μένου διαρκώς εις τήν αυτην μεταξυ των θέσιν;

Έρωτήσεις λογικαι προκαλούμεναι άφ' έαυτών εις τόν νοϋν του ανθρώπου.

Και λοιπόν τά άστρα αυτα όπως φαί- νονται—τά πλείστα τουλάχιστον—δέν ύ- πάρχουν πλέον και ή σταθερότης της θέσεως των, τό απλανές, όπως λέγον οι άστρονό- μοι, είναι φαινομενική. Φαίνεται ίσως τοϋτο παράδοξον και όμως εινε πραγματικόν. Αυτα τά φωτεινά σώματα, τά μαρμαρυγι- ζοντα εις τό στερέωμα, τά πλείστα εξ αυτών τουλάχιστον, δέν ύπάρχουν πλέον και αν εξακολουθώμεν να τά βλέπωμεν εινε διότι απέχουν καταπληκτικώς πολύ άφ' ήμών.

Άς εξηγηθώμεν ευκρινέστερον.

Άς υποθέσωμεν, προς ευκολώτεραν από- δεϊξιν του πράγματος, ότι ευρισκόμεθα προς στιγμήν εις τό 61 άστρον του Κύκνου (του κλησιεστερόν προς τό πλανητικόν μας σύστημα άστερισμού) και δια γιγαν- τιαίων ισχυροτάτων τηλεσκοπίων παρατη- ρούμεν προς τήν Γην. Δέν θα ιδώμεν τήν σημερινήν της κατάστασιν, — επί τή υπο- θέσει ότι τό τηλεσκοπίον μās επιτρέπει να ιδώμεν και τας ελάχιστας λεπτομερείας— ούτε Παρισίους, ούτε Νέαν Υόρκην, ούτε άτμόπλοια, ούτε σιδηροδρόμους. Θα ιδώμεν άπλόστατα τήν Τροίαν, τόν στρατόν του Άγαμέμνονος, τούς τελευταίους πολέμους

της αρχαίας Ανατολής, με άλλας λέξεις θα ιδώμεν γεγονότα συμβάντα 3500 έτών.

Και διατί τοϋτο; Άπλούστατα, διά τόν εξής λόγον· ευ- σκόμεθα εις τόν 61 άστέρα του Κύκνου απέχομεν της Γης πλέον τών 30 τρισεκα- τομμυρίων χιλιομέτρων, τά όποια δια να διατρέξη μία όπτικη ακτις με ταχύτητα 300 χιλιάδων χιλιομέτρων τό δευτερόλε- πτον χρειάζεται 3500 έτη!

Επομένως ή φωτεινή έντύπωσις ή όποια σημερον φθάνει εις τόν 61 άστέρα του Κύ- κνου εκ της Γης εινε ή εκπεμφθείσα έντεϋ- θεν πρό 3500 έτών. Και ήμεις βλέπομεν διά τών όφθαλμών μας τά γεγονότα τών όποιων αι όπτικαι ακτίνες φθάνουν μέχρις ήμών.

Όστε σύμφωνα με αυτό τό συμπέρασμα ήμεις βλέπομεν τό άστρον 61 του Κύκνου όχι όπως ειναί σημερον, άλλ' όπως ήτο πρό 3500 έτών.

Και αν άντι του 61 άστρου του Κύκνου υποθέτομεν ότι ευρισκόμεθα προς στιγμήν εις τόν Σείριον, εις τήν Άνδρομέδα, εις τόν Πολικόν άστέρα, τότε θα έβλεπομεν τήν Γην εις τήν χρωάδη κατακλυσμικήν αυτης κα- τάστασιν, όπου ουδέν ήζον ζωής δέν ύπήρ- χεν επ' αυτης, διότι τά άστρα αυτα απέ- χουν άπειράκις περισσύτερον από τήν Γην.

Αν θελήσωμεν να μεταφερθώμεν νοερώς προς στιγμήν εις έν άστρον έδδόμου μεγέ- θους παρά τόν Υδροχόνον, τά πράγματα θα έχουν όλως διάφορον ύψιν. Τό άστρον τοϋτο, τό όποιον ως νεφέλωμα είναι όρατόν, απέ- χει της Γης τουλάχιστον εκατόν φορές πε- ρισσύτερον από τό 61 άστρον του Κύκνου, και αν παρετηρούμεν εξ αυτου τήν Γην θα τήν έβλεπομεν ως μικρόν φωτεινόν σημεϊον εις τήν αίθερίωδη αυτης κατάστασιν. Καθ' αυτους δέ ό Ήλιος θα εφάνετο ως άστήρ δωδεκάτου μεγέθους.

Και αν υποθεθώ, ότι θα ήδυνάμεθα εν μιξ στιγμήν να ευρεθώμεν εις άλλο νεφέ- λωμα πολύ περισσύτερον απέχον, τότε θα έβλεπομεν τό πλανητικόν μας σύστημα όλόκληρον ως νεφέλωμα.

Έπειτα από αυτα όρθότατα παρατηρεί ό Φλαμμυριών ότι ό έναστρος ουρανός δέν είναι σημερον όπως τόν βλέπομεν, άλλ' ο- πως ήτο πρό 4—5 και 10 χιλιάδων έτών. Και ότι πολλά νεφελώματα είναι ήδη ήλιοι σχηματισμένοι με τούς πλανήτας των, ένφ ήμεις τούς βλέπομεν όπως ήσαν πρό εκα- τοντάδων χιλιάδων έτών.

Ός προς τό ζήτημα της σταθερότητος τών θέσεων τών απλανών άστερων, τοϋτο εξηγείται ευκόλως εάν λάβη τις υπ' όψιν τήν μεγάλην απόστασιν ή όποια χωρίζει ήμας από τούς απλανεις άστερας. Αι απο- στάσεις αυται είναι τόνον μεγάλαι, ώστε άδυνατεί ό νοϋς του ανθρώπου να τας φαν- τασθώ. Έν νεφέλωμα αίφνης, τό όποιον καθ' ύπολογισμώς τριγωνομετρικώς έχει διάμετρον 4000 εκατομμύρια χιλιομέτρα ένεκα της μεγάλης απόστασεως φαίνεται μολαταυτα ως σημεϊον άπλοϋν. Όστε εν άπλοϋν στίγμα εν τή άπειρω εκείνη απο- στάσει ισοδυναμεί προς δισεκατομμύρια δι- σεκατομμυρίων χιλιομέτρα.

Είναι ήδη άποδειχθέν ότι μετά χιλιά- δας έτών γίνεται καταφανής μικρά τις με- τακινήσις τών άστρων, κατá 1—2—3 εκάτ. του μέτρου· άλλ' αυτα τά εκατοστά με πόσα άρα γε τρισεκατομμύρια και τετρα- δεκατομμύρια ισοδυναμούν;

Άς λάβωμεν εν άλλο παράδειγμα: εν ελάχιστον, μόλις διακρινόμενον διά του τηλεσκοπίου νεφέλωμα εις τόν άστερισμόν του Ωρίωνος, τό όποτον έχει διάμε-τρον 2500 δισεκατομμύρια χιλιομέτρα. Έν τραϊνον εξπρές διά να περάση τό άτμώδες αυτό σώμα άπ' άκρου εις άκρον θα έχρειά- ζετο δέκα εκατομμύρια χρόνια. Αν τώρα ότι τό νεφέλωμα αυτό τρέχει εις τό άχα- λώς με τήν συνήθη τών σωμάτων ταυτην ίλιγγιώδη ταχύτητα — δηλαδή εκατοντά- δας χιλιάδων χιλιομέτρων καθ' ώραν—διά να μετακινήθη τοϋτο κατá μήκος ίσον προς τήν διάμετρόν του θα χρειασθώ δε- κάδας τινάς χιλιάδων έτών. Με άλλους λόγους τό νεφέλωμα αυτό, τρέχον με τα- χύτητα 200—300 χιλιάδων χιλιομέτρων καθ' ώραν, μετά 15—20 χιλιάδας έτη θα φάνετα: εις ήμας ότι δέν μετεκινήθη εν- τελώς.